

Burhan Kale

- Őirler -

Yayın Tarihi:

6.3.2014

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Burhan Kale (1970-)

1970 yılında Sivas İli Kangal İlçesi Yarhisar Köyü'nde dünyaya geldi. Küçük yaşlardan itibaren Kayseri'de yaşamaya başladı. Kayseri Esentepe İlkokulu'nu bitirdi ve DPY Sınavını kazanarak Niğde Bor İlçesi Şehit Nuri Pamir Lisesi'nde öğretim hayatına devam etti. ODTÜ Kamu Yönetim Bölümü'nü kazandı ve daha sonra Gazi Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünü kazanarak bu okuldan mezun oldu. Yahyalı İlçe özel idare müdürü olarak çalışmakta.Kayseri'de ikamet etmekte. Evli ve iki çocuk babası.

Eserleri:

(Şiir Kitabım)
Yol Düşlerim - Geçit Yayınları 2013

"Baharı Beklerken Kış Geldi Yine..."

"Kalmadı dalımda yaprağım, gülüm;
Baharı beklerken kış geldi yine...
Bakışın bir ateş, yokluğun ölüm;
Baharı beklerken kış geldi yine..."

Dostum dedim durdum dostum değilmiş,
Bir bana dik durmuş ele eğilmiş,
Sadece kendinin gözyaşı silmiş,
Baharı beklerken kış geldi yine..."

Kimden umardım da kime güvendim,
Kendime yenildim herkesi yendim...
El pençe durdular ben bana sandım,
Baharı beklerken kış geldi yine..."

Ye kürküm ye zaman o güne gelmiş,
Herkes beni değil kürkümü bilmiş...
Yükseldim sandığım düştüğüm selmiş,
Baharı beklerken kış geldi yine..."

Etme bulma dünya derler duyardım,
Yine de sadece nefse uyardım...
Sultan olacağım günü sayardım,
Baharı beklerken kış geldi yine..."

Benden adam olmaz bilirim ben de,
Yine alacağım kalmasın sende...
Umudum içime attığım kinde,
Baharı beklerken kış geldi yine..."

Burhan Kale

Adamlığın Gitmiş Semerin Kalmış...

Sen böyle değildin burnun havada,
Adamlığın gitmiş semerin kalmış...
Namin okunmuyor artık burada,
Adamlığın gitmiş semerin kalmış...

Kaç sene olmuştu yeni rastladım,
Merhaba diyerek bir adım attım...
Elim boş kalmasın diyerek tuttum,
Adamlığın gitmiş semerin kalmış...

Kalp kırmak sıradan işin mi oldu,
O makam boştu da seni mi buldu,
Koltuğuna karpuz kavun mu doldu,
Adamlığın gitmiş semerin kalmış...

Sanma ki büyüdün coştun sel gibi,
Malın mülkün kimdir gerçek sahibi...
Yolun açık olsun şimdi el gibi,
Adamlığın gitmiş semerin kalmış...

Nerede güldüğün coştüğün günler,
Eş dost kapısında koştüğün dünler...
Kendisi konuşur gölgesi dinler,
Adamlığın gitmiş semerin kalmış...

Saçına ak düşse gönlü karalar,
Tek dostu olmuş saklar paralar...
Yılandan beterdir baksa yaralar,
Adamlığın gitmiş semerin kalmış...

Bu kadar değişmez meyve dalında,
Haydi, git ey dostum uçan halında,
Kimsenin gözü yok korkma yalında,
Adamlığın gitmiş semerin kalmış...

Burhan Kale

Adını Kalbine Kazmış Silinmez...

İçinde bir yangın gözlerinde yaş,
Üstünde bir garip korku ve telaş...
Sevgini taşıyan bu gönül bu baş,
Adını kalbine kazmış silinmez...

Kırılısın elleri zalimin bırak,
Her zaman masum ol düşlerin apak...
Karanlığa bakma durma bir mum yak,
Adını kalbine kazmış silinmez...

Dağları yüklenmiş gibi beline,
Sevdanın altında, sazın teline
Vurdukça, geliyor kalbi eline...
Adını kalbine kazmış silinmez...

Baharın yazın da gözünde değil,
Yanında değilsen mutlu olmaz bil,
Tek bir bakışınla gözyaşını sil,
Adını kalbine kazmış silinmez...

Artık git yoluna uğurlar olsun,
Yüregin hep neşe huzurla dolsun...
Nereye kağarsan hep seni bulsun,
Adını kalbine kazmış silinmez...

Ateşi olanın dumanı tüter,
Rehberi olmayan yollarda yiter...
Mecnun'un ömrü de çöllerde biter,
Adını kalbine kazmış silinmez...

Gözlerinden perde kalkmış bir kere,
Ona ova olmuş sanki dağ, dere...
Musa'nın Hızır'la olduğu yere,
Adını kalbine kazmış silinmez...

Görmeden inanmış bilmeden bilmiş,
Aşkın diyarından uçmuş da gelmiş...
Ağlamış yaşını bir bakış silmiş,
Adını kalbine kazmış silinmez...

Veysel'in gözüyle gönül gözüyle,
Bakarak âleme yanmış özüyle...
Sudan berrak temiz güzel sözüyle,
Adını kalbine kazmış silinmez...

Burhan Kale

Ağama Mektup...

Zaman fena olmuş tayyare mekân,
İstanbul'a Fatih oldun mu ağam?
Burada bulmadın bir ekmek, imkân,
İstanbul'a Fatih oldun mu ağam?

Sararıp solduğun geceden güne,
Dönüp bakma bırak yaşanmış düne...
Daha kalacaksın bilmem kaç sene,
İstanbul'a Fatih oldun mu ağam?

Tırnağın kaldı mı başını kaşı,
Gizle görmesinler gözünde yaşı...
Her ağaç bir değil tutmaz ki ağı,
İstanbul'a Fatih oldun mu ağam?

Rüzgârın halinden dal, yaprak anlar,
Bilirim sana hiç geçmez zamanlar...
Hep ele mi gider yüklü kervanlar,
İstanbul'a Fatih oldun mu ağam?

Kederler içinde bu genç yaşında,
Bir tat koymadılar ekmek aşında...
Allah senle olsun iman başında,
İstanbul'a Fatih oldun mu ağam?

Bir garip bir yitik olma dalında,
Sök al ekmeğini kuvvet kolunda...
Güçlü ol yıkılma yürü yolunda,
İstanbul'a Fatih oldun mu ağam?

Kendine iyi bak öptüm elinden,
Çan kussan şikâyet etme halinden...
Öyle es ki zalim korksun yelinden,
İstanbul'a Fatih ol da gel ağam...

Burhan Kale

Aheste Çek Kürekleri

Mehtap uyanmasın. Suları yakma,
Dünya senin zaten kafana takma,
Yalnız iki gözün var her yere bakma;
O ne şuh edalar, tavırlar, diller,
Gözümüzü oyar dost görünenler...

Bir fikrin olmasa da belli etme,
Her sözü dinle de ardından gitme,
Bir hikmeti vardır dinle, zannetme;
Mescit yapılmadan açılır eller,
Gözümüzü oyar dost görünenler...

Ne aklına güven ne de akıl al,
Bir liman bulduysan sığın orda kal,
Bozulmuş çiçek, gül, zehir gibi bal;
Bülbül kesilmiş bak, lal olan diller,
Gözümüzü oyar dost görünenler...

Bu çarık ayağı sıkırsa n'olacak,
Yüzün gülsün uğraş biraz olacak,
Arayan sanır ki bir dost bulacak;
Konuşur dururlar çok şey bilenler,
Gözümüzü oyar dost görünenler...

Kırdığın cevizler tatlı niyeti,
Senden başka tutan yok bu diyeti,
Hırsıza gelmiş bak sıra nöbeti;
Koyun postu giymiş kurt bilinenler,
Gözümüzü oyar dost görünenler...

Doğruyum, dürüstüm diye güvenme,
Bir adam sanıp da kendin beğenme,
Nefsinden başkasın tuş edip yenme;
Şaha kalkmış gibi hep sürünenler,
Gözümüzü oyar dost görünenler...

Kimisi alınır, kimi alınmaz,
Kiminin yanında bile kalınmaz,
Kimisi kumaştır Hind de bulunmaz;
Beyhude geçerken dünler, bugünler,
Gözümüzü oyar dost görünenler...

İki kelam bilmez, bir söz edemez,
Bırak Ankara'ya yalnız gidemez,
İstisna olmasa hiç yükselemez;
Dayısı, emmisi aman ne diller,
Gözümüzü oyar dost görünenler...

Bir kaide varsa durur başında,
Özgürlük ruhunda bu genç yaşın da,
Sevgi, saygı belli var kumaşında;
Ayagında diken, eldedir güller,

Gözümüzü oyar dost görünenler...

Bekleme ellerden portakal, elma,
Bir tatlı hayale uğrayıp dalma,
Kendinden uzaklaş, kimsede kalma;
Kargalarla öter olmuş bülbüller,
Gözümüzü oyar dost görünenler...

Burhan Kale

Allah Görür Bizi Kul Kulu Kollar...

Kalmadı içinde tükendi yollar,
Allah görür bizi kul kulu kollar...
Gelir geçer akar su gibi yıllar,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Ardından koşup da kendini yorma,
Sözden, halden mana çıkarıp durma...
Hakka yalvar ele hiç adres sorma,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Soruyor içkin mi kumarın mı var,
Ona göre atsın hayatına zar...
Eyleme dünyayı yüreğine dar,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Şundan bundan deme düşse bir yaprak,
Bağrını açıp da bekliyor toprak...
Orda belli olur kim kara kim ak,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Kelamı dostuna sohbeti tatsız,
Bir tebessümü yok sanki suratsız...
Gözü yükseklerde lakin kanatsız,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

İsmail olmamış bilmez kurbanı,
Ensesi hep kalın, yanmamış canı...
Kendini sanıyor cihan sultanı,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Değeri kendinden menkul taşıyor,
Dur durak bilmiyor haddin aşılıyor...
Yüksek yerde alçak alnın kaşılıyor,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Yakına gelse de uzak olsa da,
İster çiçek açsa ister solsa da...
Bir yudum su vermez aksa dolsa da,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Kimi hiç düşünmez yerinde sayar,
Kimi açlık bilmez sadece doyar...
Adamın olmazsa gözünü oyar,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Adını andıkça yaşlar boşalır,
Sevenin bilenin aşkınla kalır...
Eşeğin semeri üstünde olur,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Usandık milleti hakir görenden,
Orda burda başa çorap örenden...

Gönlünü düşmana sunan verenden,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Bir yerde bir makam ya para ya mal,
Bulmuşsun belli ki otur orda kal...
İştahın bol olsun dünya sana yal,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Nedamet edersen sana da gel der,
Kulunu bağışlar belki affeder...
İflah olmaz yine dikine gider,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Bir anı birini tutmaz iltifat
Beklerken aniden atar bir tokat...
Üstüne övgüler dizer ya kat kat,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Gece gündüz demez her işi boştur,
Girilmez gözüne ömrünce koştur...
Hazımsızlıktan o süzülen yaştır,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Derdini anlatsan dinler görünür,
Kurttan beter koyun postu bürünür...
Hakkı kötektir ya öyle sürünür,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Zayıfı ezmekte hüneri yaman,
Sahibi gelince bir çalım aman...
Şimdi öylesini istiyor zaman,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Patron olur işçi kölesi olur,
İşinden ayrılan ondan kurtulur...
Arar da sonunda bir bela bulur,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Son model araba ayrı bir hava,
Para yokmuş bu ay çalış bedava...
Umrunda mı sanki tencere, tava,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Faiz, repo, borsa soysuz durmuyor,
Kimin kimde borcu kalmış sormuyor...
Kul hakkı deme ha kafa yormuyor,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

İşçi olsa kaçır düzgün çalışmaz,
Helalden bir lokma yemez alışmaz...
Doğru işi olmaz asla buluşmaz,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Sermayeye düşman yapışır bulsa,
Ah o sermaye bir ona dost olsa...
Çalışsa iş aşkı ile bir dolsa,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Tembel memur mehter ileri geri,
Çalışanın sırtı sanki semeri...
Bir de gözyaşı var dolar gözleri,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Başkası çalışsın alsın azarı,
Senin işin var kim görsün pazarı...
Çiçekler açılmış uçuyor arı,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Ağaçta yaprağız, baharda çiçek,
Dalımızda bir güzel bülbül ötecek...
Sanma ki gün gelip bu dert bitecek,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Elinden tutarak çıkarsan bakar,
Adam değil adam yapsan da yıkar...
Koskoca memleket bir hıyar çıkar,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Bekleme dostluğu düşersen görmez,
İsteme kullardan yalvarsan vermez...
Herkes dinler lakin akli da ermez,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

İşini yapanı idare eder,
Yüzleri hep güler çekmez hiç keder...
Oraya buraya boş yere gider,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Sevgiyi bilmemiş aşkı tatmamış,
Vicdan huzuruyla bir gün yatmamış...
Yalan söze bir kez doğru katmamış,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Emmisi olmazsa olmaz mı dayı,
Atılır oku da bulunur yayı...
Bu zamanda aslandan güçlüdür ayı,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Sağında solunda tutar arsızı,
Hazineye bekçi koyar hırsızı...
Besleyip büyütür durur soysuzu,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

Özgürlük babadan mirasmış kalmış...

Söver, yakar, yıkar öyle nam salmış...
Belli ki bir yerden bir emir almış,
Allah görür bizi kul kulu kollar...

İnsanda bir edep hayâ olunca,
Merhamet duygusu kalbi bulunca...
Dünyadan insana bir şey kalınca
Allah verir bize kul kulu kollar...

Burhan Kale

Allah'tan korkmazlar sıkılmaz kuldand...

Hep elden alırlar peteği, balı...
Çiçek, meyve dolu budağı, dalı,
Başkasına anlat sen bu masalı...
İnsanlık geride para ve puldan;
Allah'tan korkmazlar sıkılmaz kuldand...

Yüzüne gülerek ardını oyar,
Yaşadığın günü, geceyi sayar,
Saat gibi işler mesleği ayar...
Sen kimsin çıkarır meleği yoldan;
Allah'tan korkmazlar sıkılmaz kuldand...

Zayıfı, yoksulu atarlar yardan,
Sade kendileri kanar pınardan,
Nasıpleri yoktur şeref ve ardan...
Hep başta kalırlar sağdan ve soldan;
Allah'tan korkmazlar sıkılmaz kuldand...

Dil güzel konuşur, söyler hoş sözler,
Hazımsızlıktan yaş dökerken gözler,
Biraz daha rantı arzular, özler...
Renkleri çalarlar beyazdan, aldan;
Allah'tan korkmazlar sıkılmaz kuldand...

Burhan Kale

Altın Oran...

Yanılma
Hakkında
Sen hala
Koyun postunda
Tilki yüreğinle
Gizlenen kurt misali
Bir ileri iki geri
Kemiği olmayan dilinle
Sanıyorsun kendini
Yerin göğün sahibi...

Kim bilebilirdi
Buz Dağlarının
Eriyeceğini
Onca soğukluğuna rağmen
Kim bilebilirdi
Putlarından arandıktan sonra
Bir bardak suya
Yenik düşeceğini..

Yapmak için yola
Çıkanların yıktığı
Ve yıkıntılarında başkalarını
Suçladıkları...

Bir türkü
En kederli anını
Yaşadıkları
Nedensiz kaçmalardan
Karanlıklarına sığındıkları
Yüklerinin ağırlığından
Damla damla düştükleri
Baharla yetinmeyen
Yanlarını keşfettikleri
Kırılmayan bir yerlerinin
Yüreklerinde bulunduğunu
Fark ettikleri...
Yangın yerine
Döndürdükleri
Şehirlerde
Halay çektikleri
Renkleri ile günahlarını örttükleri
Bir zamanda...

Gün doğmadan
Neler doğar...
Bir bilge ağzından
Dökülerek denizlere...

Yüreği
Allah korkusuyla dolan
Allah'a giden yolun yolcusu

Zalim olma
Zulme razı olma
Ayakta kal
Yıkılma
Kırılmayan bir yanınla
Tutunacak bir dalınla
Onu bulma yolunda
Kanadı kırık güvercinlere ya da
Onun ışığına giden yolda
Zamanı gelsin
Yeri gelsin
Bırak ışıklarını
Kapat gözlerini
Kulaklarını
Ve aklınla kalbini
Kurtul karanlıklardan
Sön....
Ve ışığa dön...

Burhan Kale

Anadolu Temiz Bir Bahar Bekler

Yalnız sen mi yandın aşk ateşinde,
Ömrünü tükettin Hızır peşinde...

Denize, mehtaba sen de hayransın,
Hızır gelir diye bekleyen cansın...

Kelebekler gelir omzuna konar,
Kalbin şair kalbi durmadan yanar...

Her sözcük oluşur birkaç heceden,
Gönlüne bir ilham doğmaz geceden...

Düşlerin ilhamın kıyısı derken,
Yutar deniz seni konuşma erken...

Niçin duvar örer kafanı bir yor
Gemiyi delerken hikmetini sor...

Asker gibi her an tetikte hazır
Olan kula gelir derler O Hızır...

Düşmanı karanlık içinde kalır
Dostlarının önü hep aydınlanır...

Her sözü ok gibi hedefi vurur,
Sözün karşısında ne var ki durur...

Güvercin uçamaz kırık kanatla,
Yeniden bir doğuş iman sanatla

İç içe olunca yol yeşillenir
Sözün ustaları yine dillendir...

Rengârenk kelebek saçların yelde
Bahar geldi Hızır bir de sen gel de

Bir beraber atsın ayrı yürekler
Anadolu temiz bir bahar bekler...

Burhan Kale

Anla...

Jaleler açar ve solar;
Açtığını bilmesen de bilirsin solduğunu...
Şol Cennetin ırmaklarında yunarlar onlar
Ancak temizlenir dilleri yalanlarından...
Ne de olsa korkularından emin yaşarlar
Başlarını çıkarmadan saraylarından...
Buraklar onlar içindir bu dünyada
Ömürleri biter kimliklerine ulaşmadan
Ve zamana tutunamadan....

Uzaklarında olman gerek ki
Ardından koşsunlar abı hayatları için...
Mert ne demek namert ne ki,
Sen el verdin söyle niçin...
Şehre girseler de şehrin ayrı kapılarından
Kaçamazlar kendi korkularından....

Burhan Kale

Annem ve Bahar

Annem;
Sen, bende bir baharsın...
Çiçeklerin en güzel renkleri sendedir,
Gözlerinle ısınır çocuk yüreğim biliyorsun...

Özlemin bir başkadır annem
Yıllar zincir zincir örse de duvarlarını,
Sevginin ateşinde erimeyecek
Kadar katı ne var ki...

Gün;
Bir damla gözyaşında kaybolur gider...
Doğar yeniden,
Aldatır yeni ümitlerle insanları,
Ümidin kanatlarına tutunmuş,
Başka sermayesi olmayanları...

Gençlik Parkı'nda
Ankara'nın,
Bir simit,
Sıcak bir çay
Yudum yudum hasret
Ve ellerinin sıcaklığı...

Bakışlarında görebilmek için
Kendimi,
Henüz kirlenmemişken
Düşlerim,
İnsanları sevmeyi senden öğrendim,
Bir baharın herkese yeteceğini de...

Burhan Kale

Arzuhal

Senin elinde kalem kağıdın,
Yaz gönlüne göre yaz be kardeşim....
Benim alın yazım böyle yazılmış,
Alnıma yazımı kaz be kardeşim...

Ağlasam senden değil, gülsem senden değil...
Yazı kışı bir bilirim, bir yaşarım...
Elinde dünyalar olsa umrumda değil,
Ben kendi dünyamı kendim yaşarım...

Zalimsin zulmün var, kuvvetin gücün var...
Bir kara kalbin var, keskin dilin var...
Ellerin boş kalacak yolun sonunda
Zannetme seni bekleyen bir sevenin var...

Burhan Kale

Aşktan Başka Her Şey Yalan...

Dilin Őeker Őerbet devir senin sűr,
Sokaklar karanlık, isli bir kűműr,
Dűnya dűner durur biter bu űműr...
Kapıda bırakma ellerimden tut,
Aşktan başka her Şey yalandır unut...

Zűlfűnűn teline baęlanır gűnűl,
Diken gelmez gűze bahçesinde gűl,
Sanma ki susacak dalında bűlbűl...
Bende űmit bitmez, havada bulut,
Aşktan başka her Şey yalandır unut...

Aęlama gűzlerin dolup tařmasın,
Kalbine dikkat et sakın Őařmasın,
Arsızın peřine dűřűp kořmasın...
Gidenden gelenden bir elma, bir tut,
Aşktan başka her Şey yalandır unut...

Gűlen gűzler senin havalar sıcak,
Kendine gűvenme biraz ele bak,
Bir nefes deęil mi gűlűm yařamak...
Lokmayı çok çiğne ondan sonra yut,
Aşktan başka her Şey yalandır unut...

Kirpięin deyince gűzűnde derin
Bir bakıř yakalar yűreęin serin
Yűksekte çok durma ařaęıya in...
Başımı yaşla da dizinde uyut,
Aşktan başka her Şey yalandır unut...

Burhan Kale

Az Biraz Gurbet

Gece;
Yine ellerim sıcak,
Yine yüreğim sıcak,
Başım çatlayacak gibi...
İçimde karanlığın ürpertisi
Ve rüzgarın sesi...
Yalnızlık;
Şakağımda bir dost öpücüğü şimdi,
Tertemiz ve özgür
Yağmur damlaları kadar...
Gurbet;
O ezbere bildiğim,
Gezdiğim gördüğüm,
Yanımdayken bile ey sevdiğim
Bir tanem göz bebeğim
Sevginden çok tattığım
Seni kaybetme korkusuyla...

Burhan Kale

Ba'su Badel Mevt

Belki Hızır'dır gelen, senin gemini delen,
Belki de duvarını ördüğün çocuksun sen...
Sonsuzluk ülkesine giden sandala binen
Kalbimin limanında gördüğüm, yolcusun sen...

Bembeyaz parmakların abı hayat doludur...
Geceler hep ardında, önünde gündüzlerin...
Adımını attığın yollar Cennet yoludur,
Ölülere can verir Senin kutlu sözlerin...

Cennetlerden geldiğin günlerin yağmur kokan
Gözyaşların yetirir şelaleleri nehre...
Bir de bir hüznün var ki su misali hep akan
Adeta hayat verir beton dolu bu şehre...

Ellerinde bin hüner yerde gökte bir adın,
Zikrinle geçen anlar gözlere sürme olur...
Kim demiş ki Cennette kaldı renkli kanadın,
Geminden kalkan kuşlar elbet karayı bulur...

Ümitle kanatlısın hayatın dua gibi,
Çöller de gezer olsan bulut eder gölgelik...
Denize düşsen n'olur O her yerin sahibi
Balığın karnında da nasip eder bilgelik...

Göz alır sarı parlak, yaban nazarın yanar,
Tertemiz esen rüzgâr yıkamaz mı içini?
İyi olan iyi bilinir, kötü kötüyü anar,
Çok da sormamak lazım bazen neden niçini...

Gözü sende, öylece bakıyor, şaşkın hali...
Altın, mal, mülk ve kendi sıfır, karşısında bir...
Şehrin ucundan gelir adını anar dili,
Bütün kapılar açılır dilediğinden gir...

Sırlar içindeki sır, gökten inecek olanlar,
Kılıçtan önde kalem, kubbede baki kelam...
Hicret edenler erer, derde düştü kalanlar,
Şehrin bir ucundan gelene verdiler selam...

Esen yele söz geçer, yuvarlanır kaya, taş...
Katı kalbe sadece güzel sözler süzülür...
Günahına ağlarsan değer alır gözde yaş,
Altlarından ırmaklar akan yerler görülür...

Ateşlere atılır Senden haber verenler...
Sana giden yollar hep tuzaklarla doludur...
Cennet bahçelerinde rıza gülü derenler
Menfaatlerinin değil bir Allah'ın kuludur...

Ellerinden kalplere akıyor zaman mekân
Bir parmağın ile Dost ayı iki bölüyor...

İmkânsıza eriyor Senin dünyanda imkân,
Ağaç için tohum düşüp toprağa ölüyor...

Burhan Kale

Babalar Gününde Babama

Dünya güldürmez insanı,
Bendeki seni bilemezler...
Yoksun işte ne gelir ki elden
Bir beyaz kâğıda yazmak hasretini
Avutur mu sanıyorsun yüreğimi...

Ne yazlar yaz gibi gelir,
Ne baharlar bir neşe verir...
Gözlerinde bir sevgi dolu bakış
Yakalamak için artık,
O diyarlara göçmek mi gerekir...

Ellerinin sıcaklığında
Eritemedim yüreğimi,
Bu karanlıklara bırakamadım kendimi
Düşenin eli, susanın dili olmak için çıktığım yollarda
Kanadı kırık bir kuşum şimdi...

Yorgunum;
Yaşamak yordu beni,
Rahmet olup yağamadım...
Kucak dolu çiçeklerim
Güllerim vardı da;
Döküldü yollara,
Sağa sola saçıldı
Kimseye sunamadım...

Senle yaşadım, seni yaşadım
Fatihaların çiçek çiçek
Kokusunu aldım başucunda...
Yasinlerin nasıl kanatlandırdığını gördüm
Yorgun bedenini...

Gözlerimden kalkan perdeler de
Zamana yenilmeden gel...
Herkes bivefa ben de...
Bir kandil gecesi,
Bir Cuma günü,
Yahut bir bayram;
Mesela bu Kurban gel,
Kurban olduğum babam...

Burhan Kale

Babam...

Ankara, Sivas'la, Bayburt, Kayseri...
Kalem değil kalbim yazıyor babam...
Gittiğin uzak mı gelseydin geri...
Hasretin bitmez ki azıyor babam...

Hani ellerin ya nerde nasırlar,
Bak yolum tükendi dolu kusurlar,
Sensiz gün mü geçen değil asırlar,
İçimi özlemin yakıyor babam...

Bakışın gibi bir bakış dünyada
Göremem görünmez bil ki rüyada
Sandalye sallanır resmin masada,
Suçluyum yüzüme bakıyor babam...

Senden sonra zaman durmuş akmamış,
Zalim arsız sözüm duymuş takmamış...
Senin gibi kimse bana bakmamış,
Günler, aylar canım sıkıyor babam...

Duanla erdiğim sevdiğim, yârim...
Oğluma ad oldun çok şükür derim...
Söğani ekmeği bir garip yerim,
Sensizlik taş olsam yıkıyor babam...

Adamın fenası kelamın hası
Geçmişse başına, tarağı taşı
Toplayıp git, derdin tutmadan yası,
İyileri kötüler yakıyor babam...

Demem o ki iyi, saf, masum, duru...
Kötü cevap vermez sorar hep soru...
Yaştır yaktıkları yakmazlar kuru...
Bu düzen zalime gülüyor babam...

İnsanın insana zulmü bitmiyor...
Ciğeri beş para satsan etmiyor,
Zalimler ömürlük gelip gitmiyor...
Sen yeşert insanlık ölüyor babam...

Burhan Kale

Bahar Ol Baharlar Getir

Bırakma ellerimi,
Ellerimde ellerinin sıcaklığı olsun...
Gözlerim aramasın bir daha gözlerini,
Bakışların çiçek çiçek yüreğimde olsun...

Sen bahar ol baharlar getir,
Güller senden bir tebessüm olsun...

Yaşamak yalan biliyorsun
Gülmek eğlenmek yalan,
Avuttuğun yüreğim olsun...
Yaralanırım bir acı sözle,

Bir tatlı bakışın
İlacım olsun...

Ben bilmezdim rengini
Kokusunu çiçeklerin
Her mevsimin ayrı bir güzelliği olduğunu
Bilmezdim
Yürek yangınına güler geçerdim
İnanmazdım
Kanatlarım çıkmadan önce
Senden önce bir tanem
Senden önce...

Burhan Kale

Bayrağı Dokusam Sana

Düşümde gördüğüm beyazdan aldan,
Ay yıldız bayrağı dokusam sana...
Annenin sırtına attığı şaldan,
Ay yıldız bayrağı dokusam sana...

Nöbet tutan erin yemin sözünden,
Vatan aşkı ile yanan özünden,
Annenin babanın yaşlı gözünden,
Ay yıldız bayrağı dokusam sana...

Kerem'in Aslı'nın aşk ateşinden,
Gurbet elde garip bir kardeşinden,
Isitan ısıtan gök güneşinden,
Ay yıldız bayrağı dokusam sana...

Acıyı sancıyı alıp elesem,
Kuzu olup koyun peşi meleşem,
Dilinden çobanın derdin dinlesem,
Ay yıldız bayrağı dokusam sana...

Eski aylarından yıldız yaparak,
Süsleşem geceyi hep bir tutarak,
En parlak yıldızı sana katarak,
Ay yıldız bayrağı dokusam sana...

Keş Dağı'nda taşın, kuşun dilinden,
Muhsinlerin yurdu Sivas ilinden,
Vatanını seven Mehmet elinden,
Ay yıldız bayrağı dokusam sana...

Yürek yangınında kalan çınardan,
Aşıklara ilham olan pınardan,
Yağmurdan, rüzgârdan, fırtına, kardan,
Ay yıldız bayrağı dokusam sana...

Yusuf'un yüzünde parlayan aydan,
Çennette kurulu olan saraydan,
Âdem'den gelen o en temiz soydan,
Ay yıldız bayrağı dokusam sana...

Güvercin ağzında zeytin dalından,
Şekersiz şerbetsiz en saf balından,
Gönül gönül nakış kilim, halından,
Ay yıldız bayrağı dokusam sana...

Köy köy Ali, Osman, inci, mercandan,
Vatan için feda edilen candan,
Herkesin bir olup kaldığı andan,
Ay yıldız bayrağı dokusam sana...

Edirne vatan da Diyarbakır ne,
Ben, sen, o yok biz de etme bahane,

Birlik kumaşından hem de şahane,
Ay yıldız bayrağı dokusam sana...

Burhan Kale

Bebeğim

Her zaman yanında sevgiden
Bir çift kanat var senin;
Biri ben biri annen,
Ne zaman istersen uç bebeğim...

Ellerin,
Apak ellerin,
Alnıma apak çizgiler çizsin ellerin...
Yanımda bile özlemimsin,
Bebeğim...

Sen bu yalan,
Bu yılan dünyayı bilmezsin bebeğim...
Anlatacağım sana anlatacağım...
Ancak,
Anlatırsam büyümezsin bebeğim...

Sen her zaman
Sevgi ile kanatlan,
Gözlerinin ışıltısı sönmesin diye...
Sana sevgi yürek yürek
Bizlerden hediye...

Burhan Kale

Ben Seni Bekliyordum...

Ben,
Seni bekliyordum;
Kar kıyamet,
Kış soğuk,
Hava ayazdı...

Ben,
Seni bekliyordum;
Sayfalar tertemizdi,
Kerem Aslı hikâye,
Ferhat Şirinden habersizdi...

Sen,
Beni bekliyordun;
Hayallerin İrem bağları,
Kaf Dağının ardındaydı bir yanın,
Işıl ışıl yüreğin,
Ellerinse apaktı...

Sen,
Beni bekliyordun;
Benim yaşadığım kışları görmedin...
Görsen üşürdün,
Üşürdü düşlerin...

Burhan Kale

Beyaz Şiir

İnsan; beyaz bir kelebek...
Dünya; bir gökyüzü...
Rüyadayız belki de kim bilir;
İyilik, kanadı o kelebeğin
Sevgi dünyası, gökyüzü...

Adımlar ve basamaklar
Kimi iner kimi çıkar...
Bırakmaz ellerini yalnız kalındığında
İssız adalarda, dostlar...
Yollar tükenir her şeyi tüketen zamanın ellerinde
İrmaklarla beslenir denizler
Küçük insanlar ırmaklar gibidir...

Burhan Kale

Bilmiyor musun? ..

Ellerinin sığağında eriyen kalbimle,
Gözlerinin resmettiği yerlerde yaşadım ben,
Bilmiyor musun? ...
Bırakmaz hüznümün soğuk yanı beni
Mutlulukların kıyısına
Bilmiyor musun? ...
Dost kalmadı düşman da
Bu ıssız adada
Perşembeden Cumaya
Bilmiyor musun? ...
Kırık bir dal gibi
Bulutlar şimdi
Ben seni yaşarım
Bilirim de
Sen beni
Bilmiyor musun? ...

Burhan Kale

Bir Akşam Üstü

Sararmış yaprakların düştüğü yolum,
Sırtımda taşıdım seni ömrümce...
Çoktandır kırıktır kanadım, kolum
Geçiyor günlerim sensiz, sessizce...

Yollar uzasa da yaklaşır dağlar,
Kaybolur giderim ufkun bağrında...
Bilirim çocuklar, anneler ağlar
Gurbet dağlarının sisli ardında...

Burhan Kale

Bir bardak sıcak çay bir buçuk lira...

O zengin olacak sen değilsin ya,
Bir bardak sıcak çay bir buçuk lira...
Yatırım yaptığı içindir güya,
Bir bardak sıcak çay bir buçuk lira...

aldığı ırttığı çoksa da n'olur,
Umresi Hacci var kefarete olur,
Onun gl açar senin ki solur,
Bir bardak sıcak çay bir buçuk lira...

Ayaküstü atar ayak saygılı,
Derdine kendisi yanar kaygılı,
Vatan millet desen baştan kurgulu,
Bir bardak sıcak çay bir buçuk lira...

Kazanmak zorsa da harcamak kolay,
Zengininin tavuğuna kışt desen olay,
Sermaye kutsaldır etme ha alay,
Bir bardak sıcak çay bir buçuk lira...

Alın teri dökmek geçim yoludur,
Fakirin parası sanki puludur,
Zengin de fakir de Allah kuludur,
Bir bardak sıcak çay bir buçuk lira...

Gözlerin de gülsün sen hep mutlu ol,
Bulurlar cebine ulaşan bir yol,
Ceket sanma senin seninse de kol,
Bir bardak sıcak çay bir buçuk lira...

Burhan Kale

Bir Başkadır Perşembeler

Bir başkadır perşembeler
Çarşı ve pazar bir başka,
Cumaya bir kalmış bir kere...
Yalandan yaşamaklar
Gülmeler yalandan
Göz yaşları sahte
Ahir zaman belliki
Herşeyi bilen insanların zamanı
Kendine yetenlerin
Tarihin hiç bir devrinde yaşanmayan özgürlüklerin zamanı
Benlerin benliklerin bencilliklerin zamanı

Burhan Kale

Bir Dilekçe Yaz....

Sitemin efkârın gizleme söyle,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...
Çiçeğe yaprağa söyleme öyle,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

Zaten memur işin yapmıyor dersin,
Yaz ki e-devlete bir cevap versin,
Vatandaş bir huzur sükûna ersin,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

Haksızlık olursa başkası yapar,
Sen güçlüsün herkes gücünden korkar,
Bakışların ateş alevin yakar,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

Arsası var tamam evi de üç kat,
Sorarsan o ne ki ne demek ruhsat,
Oğlan asker gelsin üstüne bir kat,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

Ceza yazılırsa herkes yapıyor,
Hadi yazıldı de af da çıkıyor,
Yapılanı hani kim var yıkıyor,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

Kaymakam Vali var sana hizmete,
Yetişir vekil ve üye nöbete,
Sıkılma ameller bağlı niyete,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

Bir başına yaşar yolum yok dersin,
Çocuk yok okul yok dersin,
Ne kadar aç olsan karnım tok dersin,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

Gözün açık gider muhtar olmazsan,
Sen de bu seçim aday olmazsan,
Hem de üç dönem orda durmazsan,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

İşte şimdi erdi köylün murada,
Vekile gidecem dersin arada,
Gezer tozar durur Ankaralarda,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

O meşgul bu meşgul kendi işinde,
Görüşürsün belki başka gidişte,
Köylü ne bilsin oldu bu iş de,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

Komşu köy muhtarı hizmeti almış,
"Belli ki bir yerden torpili bulmuş,"

Demez ki kimse bir proje sunmuş,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

Ne arsız ne hırsız sanma azalır,
Ne dosttan gel olur ne düşman tanır,
İnsan olsa belki biraz utanır,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

"Gezmek tozmak yazmak bana mahsus" der,
Hak hukuk istersen sadece "sus" der,
Seçimden seçime git oyunu ver,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

Her sorun hallolur kaldır koy rafa,
Her şeyi içine alır bu kafa,
Nerede İbrahim hani Mustafa,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

Arifsin bilirim ey gönül seni,
Giyersin onurlu o elbiseni,
Yazmazsın yine de bir dilekçeni,
Al kâğıt kalemi bir dilekçe yaz...

Burhan KALE

Burhan Kale

Bir Gül Gül Öyle Gel Yar

Bakma öyle mahsun yüzüme,
Bir gül, gül öyle gel yar...
Kimse masum değil gözlerinin yanında,
Herkesin bir karanlık yanı var,
Başını yastığa her koyduğunda...

Anlar sevenler bu dilden,
Güneş batarken gözleri dolanlar,
Hüzünlenenler her düşen yapraktan,
Her baktığı yerde yarı bulanlar,
Sevmeyi anlayanlar yaşamaktan....

Burhan Kale

Bir Günlük Beylik...

“Ne geçti elime” deyip de durma,
Bir günün beyliği beylik değil mi?
İyiye kötüye hiç kafa yorma,
Bir günün beyliği beylik değil mi?

Kesersen de sen kes bindiğin dalı,
Adam dediğin senin gibi olmalı,
Mirastır makamın babanın malı,
Bir günün beyliği beylik değil mi?

Sen bomboş olsan da kimse anlamaz,
Huşuyla abdestsiz kılarırsın namaz,
Gelme sakın asla insafa biraz,
Bir günün beyliği beylik değil mi?

Güç kuvvet elinde beklersin neyi,
Kendine batırma acır iğneyi,
Her taraf Bolu’dur sen Bolu Beyi,
Bir günün beyliği beylik değil mi?

İnsanlar anlamaz hem batar rahat,
Oturma çık gez hakkındır seyahat,
Çayını yudumla fırçanı da at,
Bir günün beyliği beylik değil mi?

Zalimin seveni unuttur çabuk,,
Zannetme her yara bağlarmış kabuk,
Hiç susma konuş dur sen abuk subuk,
Bir günün beyliği beylik değil mi?

Akıllı olan biraz düşmanın sever,
Düşmanın hatanı açıkça söyler,
İçi boş başaklar başını diker,
Bir günün beyliği beylik değil mi?

Yeşili değil de diken sularsın,
Adaletten ancak bunu anlarsın,
Allah seni senden bir gün kurtarsın,
Bir günün beyliği beylik değil mi?

Anahtar elinde kapılar açar,
Kanadı var fakat sanma ki uçar,
Herkes ondan o da kendinden kaçar,
Bir günün beyliği beylik değil mi?

Köprüler yanına köprü kurdurur,
Geçeni geçmeyeni yine vurdurur,
Namı tek yürüsün adın sordurur,
Bir günün beyliği beylik değil mi?

Kim sana karışır hem de kime ne,
Uzat ayağını masa üstüne,

Sırtını da yasla Ata büstüne,
Bir günün beyliği beylik değil mi?

Millete efendi kendine köle,
Geçer bu günler de yaşanır böyle,
Kimseyi dinleme sen susma söyle,
Bir günün beyliği beylik değil mi?

Burhan Kale

Bir Kışın Ardından...

İkibinonbir yılı; Yahyalı kışı,
Bir kara kış ki, dev gibi...
Bir de ekip başı,
Recep Abi;
Bakışları yüreği gibi,
Yetişirdi duysa bir yardım isteyenini...
Hiç teslim olmadan kara;
Kara batana,
Yolda kalana,
Zincirini takana, takmayana,
Yeşilköy'ün yolcu yüklü dolmuşuna,
Yol açan greydere yakıt taşımaya,
Delialıuşağı'nda kayan yola,
Burhaniye'de mahzur kalan kula...
Yetişmek için;
Dikme'den yukarı yokuşa,
Öyle gidişi vardı ki pikabıyla,
Hızır gibiydi adeta Recep Abi...
Biraz da yapılı ve iri...
Kıştı saatler, bize göre soğuktu;
Oysa o hiç üşümezdi...
Her yer lapa lapa kara teslimdi...
Yazın da toz toprak...
Yollarda... Yol yapardı...
Güneş batardı,
Ufukta...
Ay doğardı çalışkan alnında...
Bir Cuma haberi geldi;
Sabırlara yeni sabırlar ekledi,
Hüzünlere yeni hüzünler...
Mübarek bir gecenin ardında;
Bir Cuma namazı sonrasında,
Okunarak Fatiha ve Yasinler,
Uğurlandı Recep Abi bir yolcu gibi
İlyaslı Köyü kabri başında...
Duyduğuma göre elli dört yaşında...

Burhan Kale

Bir Şehit Babası Diyordu ki:

"Ey oğul kervanlar geçmiş esmiş yel,
Elimden tutarsan kalbim sevinir...
Kimi görsem bana gayrı gelir el,
Konuşur dururlar anlamam bir dil...
Sana şehit, bana sabret denilir..."

Gelenden, gidenden bir beyaz, bir al...
Gözlerim bir yere bakıp kalıyor...
Kırılır nedense her tuttuğum dal,
Uçamam zaman var gel benimle kal,
Hayalin her yerde beni buluyor..."

Sanma ki çiçekler açmış hal olmuş,
Bu bahçe, gül, bülbül, ağlamış durmuş...
Şirtını verdiği çınar dal olmuş,
İçime geceler gelmiş de dolmuş...
Rüzgârdan sakındım demek yel vurmuş..."

Geldiler büyükler vatan dediler...
Şuramda bir düğüm sustum, düşündüm...
Şahibi toprakta yatan dediler...
Sağ olsun komşular yaptı yediler...
Resmine sarıldım kaldım, üşüdüm..."

Annen bir kırık dal kardeşin, bacın...
Kapı, pencere de oda da kokun...
Gün geçtikçe artar azalmaz acın...
Şehitlik başında ebedi tacın...
Ellerin nerede başıma dokun..."

Burhan Kale

Bitmez Yollar...

Yıkılmaz bir ınar...
Gün ışığı nazar...
Bembeyaz kar...
Yürü sen bitmez yollar...

Kimse bilmez,
Ne fırtınalar...
O sukutun altında,
Ne heyecanlar var...

Burhan Kale

Bu Devran...

Sözüne güvenme kırılır dallar...
Geç bahar, gel ey yaz; ne tatlı kiraz...
Beyaza döndü bak nerede allar,
Geç bahar, gel ey yaz; ne tatlı kiraz...

Yitiğini sorar keyfi yerinde,
Ayağı sıcakta başı serinde,
Hiç kalmamış gibi sanki derinde,
Geç bahar, gel ey yaz; ne tatlı kiraz...

Belli ki halinden kalın ensesi,
Satın almayı bilir dolu kesesi...
Her tarafta vardır döner köşesi,
Geç bahar, gel ey yaz; ne tatlı kiraz...

Kimseler bilmezken o bilir demek,
Ondadır saltanat emeksiz yemek...
Ne acı adalet ondan beklemek,
Geç bahar, gel ey yaz; ne tatlı kiraz...

Mehtaba dalıyor romantik sezi,
Seviyor doğayı yapıyor gezi...
Parçala, böl ve yut gerçekte tezi,
Geç bahar, gel ey yaz; ne tatlı kiraz...

Uyusun da büyüsün geçti o devir,
Sen bu zamana uy park bahçe çevir...
Demokrasi senin sandığı devir,
Geç bahar, gel ey yaz; ne tatlı kiraz...

Hesap kitap yapan sokakta olmaz,
Çiçeği saksıda rengi de solmaz...
Yakana yıkana bu düzen kalmaz,
Geç bahar, gel ey yaz; ne tatlı kiraz...

Oyunun kuralı asırlardır bu,
Önüne ne gelse alır gider su...
Çer çöpten adamlar derin o uyku,
Geç bahar, gel ey yaz; ne tatlı kiraz...

Sanatçı diyorlar sanat ruhu yok,
Açlık bilmez çoğu gece gündüz tok...
Gerçeği görmez ister gözüne sok,
Geç bahar, gel ey yaz; ne tatlı kiraz...

Kim haklı kim haksız gösterir zaman,
Ne Süleyman kalmış ne mühür ferman...
Hak hukuka bakmaz olmuş bu devran,
Geç bahar, gel ey yaz; ne tatlı kiraz...

Burhan Kale

Bu Senin Güzelliğinden...

Her kar tanesini bir melek taşır,
Her güzel söz sana ulaşır
Sana adanmış ömürlerin
Yoluna serilmiş güllerin
Destanı henüz yazılmamış
Ben; senin için
Bu bilmediğim yollarda, yerlerde
Bir beyaz gül beyaz günler içinde
Ve yüreğimin yakamozları
Gözlerinin neşesine katılırken
Kucağında ölmek istediğimi
Söyleyecek gücü bulamadım kendimde

Günleri eledim gözbebeğimde
Sakladım kirpiklerimin ıslaklığını
Ramak kalmıştı açıldığım denizlerde
O limansız denizlerde balıkların pulu
Suların ışıltısı olmama;
Ermeseydim iklimine,
Kalbimi ısıtmasaydın
Gözlerinin güneşiyle

Ellerin ak ellerin
Sularda doğmuş yaşamış gibi
Bu kirli zamanlarda bir sığınak
Sen beni anlarsın ey sevgilim
Nasıldır yüreğinle yaşamak

Nisanı görmeden
Yağmur ıslatmadan yüzümü
Çiçek çiçek uyanmadan bahara
Toprağın kokusunu duymadan
Ölmem ben

Kırıldım bir dal bir dal daha
Yapraklarım sarardı döküldü yollara
Hüzün benim bir yanımda derdim o yıllarda
Gözlerinle uyandığım o mutlu sabahlara
Ermek;
Kader buymuş demek

Sularında ruhun yıkanıyor
Rüzgarları hatıra kokuyorsa
Hala kalbinde dünyadan başka şeyler de varsa
Bu; aşkın güzelliğindedir,
Senin güzelliğinden

Burhan Kale

Bu Şiir Sana Annem...

Kuşların kanadı kırık olmasın annem,
Karda kıyamette kimse kalmasın annem...
Kirpiğin ıslanıp gözün dolmasın annem,
Sevginin yerini bir şey almasın annem...

Öpülesi elin gül çiçek koksun annem;
Ne kadar özlesem yanımda yoksun annem...

Nasıl bir sır oldun görünmez oldun annem,
Aşkın öyle taze sanmam ki soldun annem,
Ben seni ararken sen beni buldun annem,
Hiç yalnız kalmadım yanımda oldun annem...

Gözlerini arar durur gözlerim annem,
Gözünü, sözünü, seni özlerim annem...

Bu karanlık gecede ayım yıldızım annem,
Düşüğüm kışta karda sığınak yazım annem...
Yüreğimde yara içimde sızım annem,
Telleri dert dolu gönlümde sazım annem...

Eteklerin bahar çiçeklerin al annem,
Cennetlere varan uykulara dal annem...

Yolculuk bir yaprak rüzgârla uçar annem,
Kabrinde beyaz, al çiçekler açar annem...
Sensiz dört mevsim yok kış var ayaz, kar annem,
Bırakma dünyada yavrunu naçar annem...

Bu şiir gül olsun kabrinde bir can annem,
Seninle yaşanan değerli her an annem...

Burhan Kale

Dostlar Sağolsun

Güzellik; bir çiçek açar, solar...
Gider gözleri bulut bulut,
Kalbinde yaralı bir kuş beslenir gibi...
Avuçlarında açılmamış güller;
Dost kalır, dostluk kalır,
Aşk kalır, sevgi kalır.
Bir de hasret ki hepsinden beter...

Bu dilden
Dili kalbinde olan anlar...
Bir çekirdekte bir ağacı gören
Bir gül kokusunda dirilen
Bir kalbi olan anlar...

Burhan Kale

Dostum...

Senin aklın erer tek sen bilirsin,
Bir iyilik yap dostum arama sorma...
İki elin kanda olsa gelirsin,
Gelme n'olur dostum kendini yorma...

Bırakıp ardında çiçeği, gülü,
Mahzun etme garip öten bülbülü,
Bir sus yok sansınlar ağzında dili,
Açma kucak dostum son defa sarma...

Hayrına dağıtsan altın, cevahir,
Tek sözün doğrudur o da Allah bir...
Dünyada ahrette evvel ve ahir
Dört cihette dostum karşımda durma...

Sen ardında koştur yıldızın, ayın,
Adının önünde hep olsun sayın,
Arkadaş ne gerek yetmez mi dayın,
Gönlün hoş tut dostum dayını kırma...

Akından, alından, renkten, desenden,
Sakin dur kendini yelden, esenden...
Dünyayı kucakla uzak dur benden,
Bir iyilik yap dostum kapıma varma...

Burhan Kale

Dostuma Ferman I

Duydum ki kararmış gün gece olmuş,
Açılan çiçekler yazık ki solmuş...
Tencere dönerek bir kapak bulmuş...
Fitne, fesat sözler duy da gül dostum,
Her yöne dönüyor işte dil dostum...

Yumurta küfesi taşıyan ürker,
Sen çekil yürüsün hele bir yol ver,
Yolsuzluk, hırsızlık n'oldu, ne haber...
Sıra geldi demek, zamanı dostum,
Elinde padişah fermanı dostum...

Kaçıncı duvarı ördüler belki,
Çevrende dolaşır bir sürü tilki...
Baktığın, gördüğün bir değil bil ki...
Güzel söz, doğrudur sanma be dostum,
Kendinden uzaklaş kanma be dostum...

Düşmanın uyumaz su olsa uyur,
Sözün dinleniyor sanarak buyur,
Yoksulun alışmış zengini doyor...
O diyar bu diyar gezersin dostum,
Sonunda yorulur bezersin dostum...

En güçlü olduğun anında sarı,
Bulunur bulunmaz yok ile varı,
Ne petek görünür ne de bir arı...
Kalmamış nerede Süleyman dostum,
Oku da ibret al, al ferman dostum...

Burhan Kale

Efkârı Umumiye...

Bırak dostum bırak el gibi eğil;
Kalmamış ekmeğin peynirin tadı...
Adam adam gibi görünür; değil...
Mahkeme mülk olmuş oturur kadı...
Herkesi kendinden mahsus iyi bil,
Bırak dostum bırak el gibi eğil...

Elmayı koparan nerde dalından,
Her şey miras kalmış baba malından,
Eksik olmaz zulüm garip kulundan,
Gezer, tozar, işsiz, serseri adı...
Ayırma renkleri moru alından,
Elmayı koparan nerde dalından...

Hayat mektebidir gittiği okul,
Ne kendisine kul ne Allah'a kul,
Geçmiş hiç bilmez gelecek meçhul,
Hafıza kalmamış silinmiş yâdı...
Belki ısınırsın birazcık sokul,
Hayat mektebidir gittiği okul...

Gökyüzü herkesin bak, duy sesliyor,
Sevgi mi nefret mi gönlün besliyor,
Başını omzuna gelip yaslıyor,
Göklere sessizce çıkar feryadı...
Neden haberin var geldi gidiyor,
Gökyüzü herkesin bak, duy sesliyor...

Ne yaman çelişki bakışın gizler,
Ahir zaman yalan söylüyor gözler,
Ağızdan çıkınca kaybolur sözler,
Kimlerden beklersin gayrı imdadı...
Silinmiş İlyas'tan Hızır'dan izler,
Ne yaman çelişki bakışın gizler...

Burhan Kale

El Etek Öpmek...

Gayretin emeğin takdire şayan,
Öptüğün el etek yetmez mi dostum...
Emekliye kaldı on yılın dayan,
Öptüğün el etek yetmez mi dostum...

Daha yükselecek gözünde makam,
Sanırsın olacak bir gün kaymakam...
Hiç sormaz yolunu olmanın adam,
Öptüğün el etek yetmez mi dostum...

Kişilikten eser kalmamış serde,
Namertlik mesleği dürüstlük nerde? ..
Rütbe komutanda fiyaka erde,
Öptüğün el etek yetmez mi dostum...

Halkın arasına karışsa bile,
Halktan değil belli gayret nafile...
Gariptir ezilen yalan söz ile
Öptüğün el etek yetmez mi dostum...

Senden fazla bilen sen varsın demek,
Yanında en ucuz metadır emek...
Yüzüne gül çiçek ardına sövmek;
Öptüğün el etek yetmez mi dostum...

Çalışan da kimmiş yükünü yükle,
Takdirin tembele hoş tutsun bekle...
Şeytanla yoldaşsın küssün melekle,
Öptüğün el etek yetmez mi dostum...

Burhan Kale

Ellerinle Tutamadığın Düşlerin.

Ben; gidiyorum,
Daha sıcak ülkelere,
Güneşin batmadığı diyarlara,
Yağmurdan sonra toprağın kokusu duyulan
Şiir kokulu bahçelere...
Çiçeklerin sadece saksılarda yetişmediği
Bahçelere,
Siyahın beyazın değil mavinin hüküm sürdüğü ülkelere,
Noktanın virgülün olmadığı cümlelere gidiyorum...
Cümlelerin kelimelerden oluşmadığı hikâyelere.
Kahramanın etrafında şekillenmeyen
Kahramansız romanlara gidiyorum...
Tekerleğin henüz icat edilmediği zamanlara,
Şairlerin ölmediği zamanlara...

Ben; gerçekten gidiyorum,
Öyle bakmayın yüzüme
Dönüş kaygısı duymadan gidiyorum,
Bire iki katmadan
Yükümü tutmadan gidiyorum,
Biliyorum alışkın değilsiniz
Belki anlamsız buluyorsunuz,
Bir dikili taş bırakmadınız,
Yetimin ağzında diş bırakmadınız,
Bu "han-ı iştihâ sizin"
Yine sizin olsun,
Ayağınıza dolanan bir yılan gibi...

Ben; ellerimi kirletmeden gidiyorum,
Dağarcığım doluyken
Beyazlığıma susuz olanlara gidiyorum,
Elimden "ab-ı hayat" içeceklere
Ve ellerinden "ab-ı hayat" içeceklerime gidiyorum...

Ben; çorak toprağın suya hasretindeyim
Hayatın köşelerinde değil içindeyim,
Rüzgâra savurduğu saçlarında
Ellerinle tutamadığın düşlerindeyim...

Gitmem bir kaçış değil,
Bir yolculuk gerçeklere,
Son bir adım atsan ulaşacağın
Kendinden kurtulmak için,
Zincirlerinden,
Başkalarına çok gördüğün düşlerinden...

Burhan Kale

En Güzel Renk...

Ey Gülüm; glmse gönlümü eyle,
Bakışın ısıtsın içim üşyor...
Konuşma, elim tut, aşkını söyle,
Bakışın ısıtsın içim üşyor...

Hangi ışık olsa bir zaman söner,
Kararında kalmaz bu devran döner...
Havada uçan da toprağa iner,
Bakışın ısıtsın içim üşyor...

Sanma ki Mecnun'um bir Kerem ya da,
Gerçekten koparak kaldım rüyada...
Bir ben varım bir de sen bu dünyada,
Bakışın ısıtsın içim üşyor...

Söyleme tek bir söz çiçekten, daldan,
Tek renk sensin kalan beyazdan, aldan...
Dillerin bir ikram tatlıdır baldan,
Bakışın ısıtsın içim üşyor...

Yüksek yerden sular düşer, bakarsın...
Bana güzel sensin, hep sen akarsın...
Kendin serin durur beni yakarsın,
Bakışın ısıtsın içim üşyor...

Kalmadı bir durak gel de kafa yor,
Sana kolay gelen neden bana zor?
Yakıyor gözlerin içirimde kor,
Bakışın ısıtsın içim üşyor...

Bir sır verir gibi daldan, budaktan...
İnci, mercan döker akar dudaktan...
En güzel renk sensin karadan, aktan...
Bakışın ısıtsın içim üşyor...

Burhan Kale

Erciyes ve Kayseri...

Mağrur olma adam insan olmalı;
Bazen dert, keder, neşe dolmalı,
Her zaman hayır bir dua almalı...
Kayseri'ye akar gözünün yaşı;
Erciyes kar, efkâr, dumanlı başı...

Kim seni gönülden bildi, sesledi,
Yaz olsun kış olsun yine besledi,
Ana kucağı gibi başın yasladı...
Kayseri yanında can arkadaşı;
Erciyes kar, efkâr, dumanlı başı...

Bildiğin, duyduğun değil gördüğün,
Gün ekleyerek gün ömür ördüğün,
Bahçesi, bağında çiçek derdiğin...
Kayseri gördükçe tatlanır aşı;
Erciyes kar, efkâr, dumanlı başı...

Bu yalan dünyanın bitmez sızısı,
Üstünde okunur Allah yazısı,
Çoğu gaflettedir görür azısı...
Kayseri kelime, işaret taşı;
Erciyes kar, efkâr, dumanlı başı...

Burhan Kale

Ermek...

O renkli kalemlerle,
Sen yazarsın el yazmaz...
Tozpembe hayallerin,
Sen kurarsın el kurmaz...

Turnalar uçar derler,
Bu günler geçer derler,
Akli güzel verirler,
Sen tutarsın el tutmaz...

Yanar durur mum gibi,
Aydınlanmaz hiç dibi,
Sorsan nerde sahibi,
Sen bulursun el bulmaz...

Çivisi çıkmış dünya,
Herkes görür bir rüya,
Hasbi yaşıyorsun ya,
Sen yanarsın el yanmaz...

Işık görse izlemez,
Kusur görse gizlemez,
Gözyaşları hiç dinmez,
Sen kanarsın el kanmaz...

Kalmamış bir hayâ ar,
Şimdi ardında kim var,
Başında dolu efkâr,
Sen dalarsın el dalmaz...

Devleti ebed müddet,
Yaşasın ilelebet,
Zoru görünce millet,
Sen kalırsın el kalmaz...

Sözcükler yiter gider,
Herkes seni terk eder,
Ey vefa nerdesin der,
Sen ararsın el sormaz...

Bir kelebek uçarken,
Kanadını açarken,
Güneş doğmadan erken,
Sen doğarsın el doğmaz...

Eksilmez gelen giden,
Hırs, haset, öfke neden,
Aynı gemide sen ben,
Sen batarsın el batmaz...

Âşık mısın dilin lal,
Söz ne o hal içre hal,

Bozulma sen kendin kal,
Sen olursun el olmaz...

Ehlinde mi emanet,
Ne haldedir keyfiyet,
Ye iç olsun afiyet,
Sen doyarsın el doymaz...

Diken içinde biter,
Horozdur erken öter,
Bilmez içinde yiter,
Sen ağlarsın el duymaz...

Yandıgınla kalırsın
Sanma hava alırsın,
Sonunda sen bulursun,
Sen gülersin el aymaz...

Burhan Kale

Ey Azizim...

Dünya bir han sen yolcu bitme, tükenme, yanma...
Dert bir değil üzülme haline ey azizim...
İnsanı sev, say lakin herkesi adam sanma...
Sakın ellerin düşme diline ey azizim...

Dağların tepelerin rüzgârı karı olur,
Çiçekler rengârenktir kimisi sarı olur...
Düşenin dostu olmaz varın hep varı olur,
Bakma bir başkasının eline ey azizim...

Gözlerin bakar kalır ayına, yıldızına,
Aldanıp gidiyorsun baharına, yazına...
Hiç kimse kulak vermez sonunda niyazına,
Kuşlar bile konmazlar dalına ey azizim...

Akların, karaların, kar etmez paraların...
Onulmaz dert içinde, şifasız yaraların...
Uzak yakın bir olur fark etmez araların,
Dönemezsin yeniden yoluna ey azizim...

Bembeyaz bulutların ötesinde bir yerde,
Bir çare var belki de çare olur her derde...
Bu dünyada adalet, rahmet, merhamet nerde,
Olmaz zulüm Allah'ın kuluna ey azizim...

Burhan Kale

Gece ve Sen...

Gece iner üzerime,
Yüreğim yangın yeri...
Bir yar kalır artık bende,
Bir de yarin o gözleri...

Şimdi yarin ellerinde,
Bir beyaz gül olsaydım...
Bir sır olup da kendimi
Yarin yanında bulsaydım...

Kuş sesleri arasında,
Bir bahçe ki çiçek çiçek...
Varsın sabah hiç olmasın
Yar gelecek yar gelecek...

Bir gün eller ellerinden,
Tutacaksa o son günüm...
Bir gün günler beni senden
Alacaksa eğer gülüm;
İşte benim o son günüm...

Burhan Kale

Geçip Gitti Kervan...

En büyük bu, şu, o dedin de n'oldu,
Bağ bahçe baktın da gül, çiçek soldu,
Serseri, eşkıya dünyaya doldu...
Geçer gider kervan yolcusun uyan,
Menzile az kaldı birazcık dayan...

Bir renkli dünyada kayboldun gittin,
Takımın yenildi o hafta bittin,
Başkası yaşadı sen hep seyrettin...
Geçer gider kervan yolcusun uyan,
Menzile az kaldı birazcık dayan...

El için yaşadın kendin olmadın,
Hep seni aradın, sordun, bulmadın,
Nasihat duysan da bir ders almadın...
Geçer gider kervan yolcusun uyan,
Menzile az kaldı birazcık dayan...

Ne zaman içine düşse ateş, kor,
Sanırsın kurtulmak mümkün değil zor,
Cevabı bulunur sen sorunu sor...
Geçer gider kervan yolcusun uyan,
Menzile az kaldı birazcık dayan...

Dua dua iste yalvar Allah'a
Şükür kavuşuyor akşam sabaha,
Kıyamet kopmadan zaman var daha...
Geçer gider kervan yolcusun uyan,
Menzile az kaldı birazcık dayan...

Bırak boş işleri her zaman kazan,
Sağında solunda kalem var yazan,
Hep kendine eder durmayan azan...
Geçer gider kervan yolcusun uyan,
Menzile az kaldı birazcık dayan...

Burhan Kale

Gel Gönüller Sultanı

Gel Gönüller Sultanı gel ki gökler karardı...
Hâlbuki adını andıkça yaşaran gözlerimiz vardı...
Kışımız ayrı bir güzel, yazımız bir başka sıcak, baharımız da bahardı...
Gel Gönüller Sultanı gel ki gökler karardı...
Yürekler amansız bir yangın içine daldı...
Hep açığa çekildi kürekler denizler bizi aldı...
Kıyıları silindi, söndü gitti... Gözlerse ufukta kaldı...
Sana koşan ayaklarımızı başka yollar aldı...
Gözlerimiz aşkı tanımadan mehtaba daldı...
Göremedik Sensiz önümüzü düşlerimiz karardı...
Hâlbuki Senin dünyanda yaşadığımız gün mevsim, mevsimse bahardı...
Sözlerin söz üstü, bakışlarında da Cennet vardı...
Gel Gönüller Sultanı gel ki gökler karardı...

Burhan Kale

Gel Muhammed Mustafa...

Canım aşkınla yansın,
Gel Muhammed Mustafa...
Gönlüm hep Seni ansın,
Gel Muhammed Mustafa...

Tükenip bittiğimde,
Terk edip gittiğimde...
Bul beni yittiğimde,
Gel Muhammed Mustafa...

Kapında bir kul eyle,
Coştur halim sel eyle,
Ver aşkını dil eyle,
Gel Muhammed Mustafa...

Hasretle yana yana,
Sevgine kana kana,
Abı hayat ol cana,
Gel Muhammed Mustafa...

Kırık bir dal gökyüzüm,
Ben kapında öksüzüm...
İsmin olsun son sözüm,
Gel Muhammed Mustafa...

Bulsunlar da ersinler,
Bahçe bağı dersinler,
Senden bir gül versinler,
Gel Muhammed Mustafa...

Yolda belde elimde,
Kokun tütsün gülümde,
Adın zikir dilimde,
Gel Muhammed Mustafa...

Gülünde diken olmaz,
Bahçende güller solmaz,
Sevenin pişman olmaz,
Gel Muhammed Mustafa...

Yalan dolan bu dünya,
Yaşyoruz biz güya,
Sensin en tatlı rüya,
Gel Muhammed Mustafa...

Bulunmaz halden anlar,
Geçer gider zamanlar,
Sensiz bomboş kervanlar,
Gel Muhammed Mustafa...

Bu dünya devri daim,
Geçer gider her zalim,

Lakin bitti mecalim,
Gel Muhammed Mustafa...

Gözyaşı, kan, hep akar,
Kardeş el gibi bakar...
Ateş herkesi yakar,
Gel Muhammed Mustafa...

Yolunda olanlardan,
Aşkınla dolanlardan...
Eyleme solanlardan,
Gel Muhammed Mustafa...

Kanatlanıp uçayım,
Şu nefsimden kaçayım...
Sana bir yol açayım,
Gel Muhammed Mustafa...

Bir bakış sun gözünden,
Bir söz buyur sözünden...
Ayırma hiç dizinden,
Gel Muhammed Mustafa...

Vefasız olsam bile,
Yetir sevgimi dile,
Yaşat hep sevgin ile,
Gel Muhammed Mustafa...

Gülü nerde bülbülün,
Bülbülü nerde gülün,
Sensin sahibi dilin,
Gel Muhammed Mustafa...

Sarayları yıkılır,
Sütunlar yerde kalır,
Mektubun seven alır,
Gel Muhammed Mustafa...

Parmaklarından sular
Akar sana uykular...
Gülden güle kokular,
Gel Muhammed Mustafa...

Ezan okunur yakar,
Kalbe su gibi akar,
Ne de çok sevenin var,
Gel Muhammed Mustafa...

Şehirler hep şahane,
Gönüllerse virane,
Geçim derdi bahane,
Gel Muhammed Mustafa...

Meyve hani dalda yok,
Bahçe bağın derdi çok...
Yoksulunu görmez tok,
Gel Muhammed Mustafa...

Gül yaprağı gül olur,
Kokusu gitmez kalır...
Arayan Seni bulur,
Gel Muhammed Mustafa...

Çağrın gelsin bir ara,
Düşür bizi yollara...
Şifa ol kalbim yara,
Gel Muhammed Mustafa...

Kuran; dili, fermanı,
Ümmeti sanki canı...
Alemlerin sultanı,
Gel Muhammed Mustafa...

Nemrut dolu çağlarım,
Günahlarsa dağlarım,
Yaşlar döker ağlarım,
Gel Muhammed Mustafa...

Sana Hicret edenler,
Hep ardından gidenler,
Canlar feda edenler,
Gel Muhammed Mustafa...

Bedir'deki aslanlar,
Mübarek şehit canlar...
Rahat yatan ne anlar,
Gel Muhammed Mustafa...

Her an yanımda kalsan,
Ümmetim deyip bulsan...
Beni yanına alsan,
Gel Muhammed Mustafa...

Başımda hasret tüter,
Eremem ömrüm biter...
Şefaatsen yeter,
Gel Muhammed Mustafa...

Hidayete erenler,
Cemalini görenler,
Sana gönül verenler,
Gel Muhammed Mustafa...

Yolumdaki ışık, nur,

Bitmez ebedi huzur,
Kalbe gir n'olur buyur,
Gel Muhammed Mustafa...

Dökmez hiç yaprak, gazel,
Her mevsim ayrı güzel...
Salâvat duayla gel,
Gel Muhammed Mustafa...

İnsanlar para pula,
Kul olmuş insan kula...
Ulaştır doğru yola,
Gel Muhammed Mustafa...

Bulut ayı gizliyor,
Sanki beni izliyor...
Gönlüm Seni özlüyor,
Gel Muhammed Mustafa...

Dünyanın yollarından,
Usandım kullarından...
Tutunsam dallarından,
Gel Muhammed Mustafa...

Bu bir haldir dil gider,
Seven yanar el gider,
Sana hasret yel gider,
Gel Muhammed Mustafa...

Dost kalmamış düşman çok,
Her taraftan batar ok...
Bileni var aşkı yok,
Gel Muhammed Mustafa...

Dönüp duruyor çarkım,
Evindir evim barkım...
Mehtaba değil şarkım,
Gel Muhammed Mustafa...

Rüzgâr hüzünle hem hal,
Petek kayıp yitik bal,
Tek bir tutduğum dal,
Gel Muhammed Mustafa...

Yaşamak tuzsuz tatsız,
Uçulur mu kanatsız...
İnsanlık Sensiz atsız,
Gel Muhammed Mustafa...

El ayak çamur dolu,
Haramlar sarmış yolu,
Himmat et kurtar kulu,

Gel Muhammed Mustafa...

Ne Hızır görünüyor,
Ne yalnız yürünüyor...
İnsanlık sürünüyor,
Gel Muhammed Mustafa...

Gücsüzü ezeni var,
Gururla gezeni var...
Nurunu sezeni var,
Gel Muhammed Mustafa...

Müslüman bir rüyada,
Kan, gözyaşı dünyada...
Nemrut ölsün Kisra da,
Gel Muhammed Mustafa...

Her günümde gecemde,
Çözumsuz bilmecemde,
Sen varsın her hecemde,
Gel Muhammed Mustafa...

Yangın yangın tüterim,
Bu gün dünden beterim...
Gelmezsen ben yiterim,
Gel Muhammed Mustafa...

Bırakma dünya ile
Bu yalan riya ile...
Salavat dua ile
Gel Muhammed Mustafa...

Hak hukuk bilen yazık,
Haksızlık makbul azık...
Kalmasın düzen bozuk,
Gel Muhammed Mustafa...

Elimde ateş tutmam,
Sözüme yalan katmam,
Anmadan adın yatmam,
Gel Muhammed Mustafa...

Uyandır uykulardan,
Kurtar derin sulardan...
Emin kıl korkulardan,
Gel Muhammed Mustafa...

Aşkın ile döneyim,
Ateş olsam söneyim...
Her düşmanı yeneyim,
Gel Muhammed Mustafa...

Her sözüne koştursan,
Dağ tepeyi aştırsan,
Yoluna kavuştursan,
Gel Muhammed Mustafa...

Yaşamam neden niçin,
Ardından koşmam hiçin,
Ümidim rahmet için,
Gel Muhammed Mustafa...

Rüzgâr ne söyler anla,
Hesaplaş bu zamanla...
Âşık yanarken canla,
Gel Muhammed Mustafa...

İsmin dudağa şerbet,
Sensin en güzel niyet...
Senindir ebediyet,
Gel Muhammed Mustafa...

Neresi yerin yurdun,
Evin nereye kurdun...
Aşkınla bizi vurdun,
Gel Muhammed Mustafa...

Olmayan yalan dolan,
Ne varsa güzel kalan...
Kurtulur Seni bulan,
Gel Muhammed Mustafa...

Eksilmez artar tadın,
Cennet'te yazar adın...
Dertlere derman yâdın,
Gel Muhammed Mustafa...

Bu bahçe, bağı tarumar,
Yaz, kış her mevsimi kar...
Sade Senden umut var,
Gel Muhammed Mustafa...

Doğduğun ev gönlümüz,
Aydınlansın günümüz...
Sana uymak ünümüz,
Gel Muhammed Mustafa...

Yusuflar kuyularda,
Kervanlar uykularda...
Bırakma kuytularda,
Gel Muhammed Mustafa...

Nefsin elinden aman,
Saraylara et sultan...

Senle saraydır zindan,
Gel Muhammed Mustafa...

Aşkın kalbe yar eyle,
Hep aşkınla var eyle,
Herkes sussun Sen söyle,
Gel Muhammed Mustafa...

Gözyaşı bir çağlayan,
Günahına ağlayan...
Sensin Ümmetin duyan,
Gel Muhammed Mustafa...

Ebubekir, Ömer de
Osman, Ali sever de...
Onlar bir can mahşerde,
Gel Muhammed Mustafa...

Parmaklarından akan
Sulardan kanar her can...
Sensin bize şöhret şan,
Gel Muhammed Mustafa...

Dalgalansın hep hilal,
Sana koşar istikbal...
Ezan okusun Bilal,
Gel Muhammed Mustafa...

Günah her yanı sarmış,
Dünya ne kadar darmış...
En güzel edep armış...
Gel Muhammed Mustafa...

Yetiş Sensin Sen emin,
Sana muhtaç bu zemin...
Doğsun o huzur demin,
Gel Muhammed Mustafa...

İslam gönlün imarı,
Sensin gönül mimarı...
Bekliyor petek, arı,
Gel Muhammed Mustafa...

Dildeki yalanlardan,
Geride kalanlardan,
Eyleme solanlardan,
Gel Muhammed Mustafa...

Sevgin ile kucakla,
Hep yaşat o sıcakla...
Biz karayız gel akla,
Gel Muhammed Mustafa...

Gurbet diyarı hüzün,
Essin rüzgârın serin...
Sensiz günlerim hazin,
Gel Muhammed Mustafa...

Beden, ruh hepsi yıkık;
Münafık, kâfir; bıktık...
Bir Fatih yetmez artık,
Gel Muhammed Mustafa...

Okçun yerine geçsin,
Dost dostu bilsin seçsin...
Şehitler şerbet içsin,
Gel Muhammed Mustafa...

Elim, ayağım çamur,
Ekmek pişmez var hamur...
Sensin yağın şu yağmur,
Gel Muhammed Mustafa...

Yanıp bitip kül olsam,
Sana giden yel olsam,
Bahçende bir gül olsam,
Gel Muhammed Mustafa...

Gün gün değil nur da nur,
Sensiz olmuyor huzur...
Bırakma bizi n'olur
Gel Muhammed Mustafa...

Deniz olsam koşamam,
Koş demeysen koşamam...
Bir engel de aşamam,
Gel Muhammed Mustafa...

Varsın düşümde olsun,
Elin başımda kalsın...
Varlığım Senle dolsun,
Gel Muhammed Mustafa...

Her gün ayrı bir zarar,
Sensiz kar olan ne var...
Sensin şeref, namus, ar,
Gel Muhammed Mustafa...

Âlem fani bomboş han,
Sensiz boşa yaşar can...
Her saniye ve her an,
Gel Muhammed Mustafa...

Görünmez aşkın dibi,

Su gibi hava gibi...
Sen zamanın sahibi,
Gel Muhammed Mustafa...

Güneş bir damla suda,
Zaman sonsuz uykuda...
Yusuf bekler kuyuda,
Gel Muhammed Mustafa...

Masumiyet bir cevher,
En değerli mücevher...
Bize dolu dolu ver,
Gel Muhammed Mustafa...

Düşüp kalanlar nerde,
Kalmasın onlar yerde...
Buluşalım Mahşerde,
Gel Muhammed Mustafa...

Vefasız olan kullar,
Sonsuzdur Sana yollar...
Hayırsız para, pullar,
Gel Muhammed Mustafa...

Gözümde yaş eksildi,
Sesim zayıf, kesildi...
Can nefsiye yenildi,
Gel Muhammed Mustafa...

Yardıma muhtacım,
Efendim Sana acım...
Sevgindir başta tacım,
Gel Muhammed Mustafa...

Sevgili Sen, Allah bir,
Ne varsa aşka dair,
Dirilir aşkla şair,
Gel Muhammed Mustafa...

Geceyi aydın eyler,
Çiçek, kuş ismin söyler,
İnsanlık Sensiz neyler,
Gel Muhammed Mustafa...

İnan Sana muhtaçlar,
Dünyana öyle açlar,
Seninledir ilaçlar,
Gel Muhammed Mustafa...

Anlamsız kalır sözler,
Görse Seni ah gözler,
Bakarken bile özler,

Gel Muhammed Mustafa...

Yusuf'tan bile güzel,
Kes bıçak acımaz el...
Sensin olan mükemmel,
Gel Muhammed Mustafa...

Meyvesi var; çürük dal...
Peteği yok; dolu bal...
Sevginle sar bizle kal,
Gel Muhammed Mustafa...

Müslüman millet yanar,
Yarası derin kanar...
Bir tek ümit Sende var,
Gel Muhammed Mustafa...

Kapında geldi dize,
Hırkanı verdin söze...
Şefaateyle bize,
Gel Muhammed Mustafa...

Her güzellik Dost Senden,
Âlem bütün hep benden...
Ayrılırken can tenden,
Gel Muhammed Mustafa...

Burhan Kale

Gemiler...

Sen
Sanma
İnsan herkes
Kanma
Sen
Her söze
Gülen yüze
Yaşamak bir nefes
Feraset lazım ki baksın öze
Kuvvetin varsa düşmanın gelir dize
Dostunu yenmek içinse kuvvetin de yetmez
Sirtını sıvazlayan eller mezarını kazmaktan aciz değiller
Bilseydin sorardın bildirmediiler çünkü zalimlerin sana en yakın maşası onlar idiler
Seni de bir gemiye bindirdiler dümeni eline verdiler açıldığın denizlerde yitmeni
beklediler

Burhan Kale

Gidiyorum

Ben gidiyorum
Daha sıcak ülkelere
Güneşin batmadığı diyarlara
Yağmurdan sonra toprağın kokusu duyulan
Şiir kokulu bahçelere
Çiçeklerin sadece saksılarda yetişmediği
Bahçelere
Siyahın beyazın değil mavinin hüküm sürdüğü ülkelere
Noktanın virgülün olmadığı cümlelere gidiyorum
Cümlelerin kelimelerden oluşmadığı hikâyelere
Kahramanın etrafında şekillenmeyen
Kahramansız romanlara gidiyorum
Tekerleğin henüz icat edilmediği zamanlara
Şairlerin ölmediği zamanlara

Ben gerçekten gidiyorum
Öyle bakmayın yüzüme
Dönüş kaygısı duymadan gidiyorum
Bire iki katmadan
Yükümü tutmadan gidiyorum

Biliyorum alışkın değilsiniz
Belki anlamsız buluyorsunuz
Bir dikili taş bırakmadınız
Yetimin ağzında diş bırakmadınız
Bu "han-ı iştihâ sizin"
Yine sizin olsun
Ayağınıza dolanan bir yılan gibi

Ben ellerimi kirletmeden gidiyorum
Dağarcığım doluyken
Beyazlığıma susuz olanlara gidiyorum
Elimden "ab-ı hayat" içeceklere
Ve ellerinden "ab-ı hayat" içeceklerime gidiyorum

Ben çorak toprağın suya hasretindeyim
Hayatın köşelerinde değil içindeyim
Rüzgâra savurduğu saçlarında
Ellerinle tutamadığın düşlerindeyim

Gitmem bir kaçış değil
Bir yolculuk gerçeklere
Son bir adım atsan ulaşacağın
Kendinden kurtulmak için
Zincirlerinden
Başkalarına çok gördüğün düşlerinden

Burhan Kale

Gönlün Şen Olsun

Düşünme öyle derin gül biraz da,
Al götür gönlümü gönlün şen olsun...
Kış bahar geçse de daha var yaz da,
Al götür gönlümü gönlün şen olsun...

Dilin yok kemiği her yöne döner,
Yalancının mumu gün gelir söner,
Mazlumun gücü yok herkesi yener,
Al götür gönlümü gönlün şen olsun...

Hüzün bir elbise beğenip alma,
Su insanı çeker fakat sen dalma,
Yardan başkasında sevgiyi bulma,
Al götür gönlümü gönlün şen olsun...

Ne karanlık biter ne nur kaybolur,
Şeven sevdiğini her zaman bulur,
Üzülme sevdiğim olacak olur,
Al götür gönlümü gönlün şen olsun...

Kırılmaz bir dal meyvesi tatlı,
İster yaya olsun isterse atlı,
Aşk insanı eder sanki kanatlı,
Al götür gönlümü gönlün şen olsun...

Döktüğün yaşlarla çiçekler açar,
Kuş kuşla halleşir beraber uçar,
Allah'a güven hiç sen kalma naçar,
Al götür gönlümü gönlün şen olsun...

Ne bahar ne yaz de heyben aşk dolu,
Aş da gel aşılmaz denilen yolu,
Hızır bulur onu çağırın kulu,
Al götür gönlümü gönlün şen olsun...

Ne üzümün çöpü ne armudun sapı,
Kâinat kusursuz gördüğüm yapı,
Gönlüm gülistana açılana kapı,
Al götür gönlümü gönlün şen olsun...

Burhan Kale

Gönül Diyarından...

Dünya güldürmez insanı,
Bendeki seni bilemezler...
Yoksun işte ne gelir ki elden
Bir beyaz kâğıda yazmak hasretini
Avutur mu sanıyorsun yüreğimi...

Ne yazlar yaz gibi gelir,
Ne baharlar bir neşe verir...
Gözlerinde bir sevgi dolu bakış
Yakalamak için artık,
O diyarlara göçmek mi gerekir...

Ellerinin sıcaklığında
Eritemedim yüreğimi,
Bu karanlıklara bırakamadım kendimi
Düşenin eli, susanın dili olmak için çıktığım yollarda
Kanadı kırık bir kuşum şimdi...

Yorgunum;
Yaşamak yordu beni,
Rahmet olup yağamadım...
Kucak dolu çiçeklerim
Güllerim vardı da;
Döküldü yollara,
Sağa sola saçıldı
Kimseye sunamadım...

Senle yaşadım, seni yaşadım
Fatihaların çiçek çiçek
Kokusunu aldım başucunda...
Yasinlerin nasıl kanatlandırdığını gördüm
Yorgun bedenini...

Gözlerimden kalkan perdeler de
Zamana yenilmeden gel...
Herkes bivefa ben de...
Bir kandil gecesi,
Bir Cuma günü,
Yahut bir bayram;
Mesela bu Kurban gel,
Kurban olduğum babam...

Burhan Kale

Gözümde Süzülen Yaşımsın...

Nasıl gelir geçer günler geceler,
Gözümde süzülen yaşımsın benim...
Çözülmez sanırdım bu bilmeceler
Gözümde süzülen yaşımsın benim...

Sıcacık ellerin el gibi değil,
Sözlerin incitmez dil gibi değil,
Gözlerin konuşur lal gibi değil,
Gözümde süzülen yaşımsın benim...

Gece iner herkes kendi halinde,
Bir sevda türküsü söyler dilinde,
Gurbet olmaz senle gurbet elinde,
Gözümde süzülen yaşımsın benim...

Ne sönen ateşten kalan bir közüm
Ne de bulan olur halime çözüm...
Aşkınla yanıyor bu canım özüm,
Gözümde süzülen yaşımsın benim...

Kışların sonunda gelen baharım,
Yokluğun yokluğum varlığın varım,
Sana doğru akar gider yıllarım,
Gözümde süzülen yaşımsın benim...

Yıldızlar kaysa da sen dur yerinde,
İnci mercan olur derler derinde,
Bir ışıltı olsam yar gözlerinde,
Gözümde süzülen yaşımsın benim...

Ben kışları gördüm üşüdüm öyle,
Bir sevda masalı kalbime söyle,
Bırakma yâd elde bırakma böyle,
Gözümde süzülen yaşımsın benim...

Yaşamak bir rüya sanki bir masal,
Yer ve gök durdukça sen yanımda kal,
Oğlum kızım benim tutduğum dal,
Gözümde süzülen yaşımsın benim...

Burhan KALE

Burhan Kale

Hasbihal

Çiçekler soluyor, bahçe kuruyor...
Mor sümbüllü bağlar, dumanlı dağlar...
Karanfil boynunu bükmüş soruyor,
Diken içinde neden gül, çiçek ağlar...

Burağına binip bir Miraç eyle,
Ardında kalana bu dünya gülmez...
Neden kıyılıyor canlara söyle,
İmanın kıymetin tatmayan bilmez...
Yetiş gel Ravza'ndan, yok başka gelen,
Ah edip inlesem duyan olur mu?
Sinemi bir bıçak, bir kurşun delen...

Kıymet takdir etsem uyan olur mu?
Uğruna hicrete niyet edenler,
Düşleri kirlendi döndüler geri...
Ümit kanadını kırıp gidenler,
Seni bulmak için döndüler geri...

Gözümden süzülen yaşların dili,
Rüzgâra karışır bir selam olur...
Ocağıma gelsen yaksan kandili,
Zannımca düşmandan ülkem kurtulur...
Neyleyim hain çok zirve uzakta,
İnanım, imanım kalmış tuzakta...

Burhan Kale

Hayattan Bıkma Kardeşim...

Beyaz;
Ellerin beyaz...
Yüreğin beyaz...
Gözlerin dolu neden;
Bakışların uzaklarda,
Hüzünlerin yanında...
Nisan yağmurlarıyla
Hiç yıkanmamış gibisin...

Biliyorum;
Bulunmaz anlayan halden...
Yalnızlıktır en yakın arkadaş bazen...
Dilinde bir türkü
Dağarcığında annenin sesi
Bir uzak dağın ardından seslenir gibi
Açılan kapıların sesleri kulaklarında
Minicik elleri çocuklarının
Gözleri ışıltılı
Attığın adım sadece sana ait değil unutma
Hayattan bıkmama...

Burhan Kale

İçimde Bir Çocuk Ağlıyor...

İçimde bir çocuk ağlıyor...
Sabah serin hava rüzgar esiyor,
Saçları savruluyor, sesi titriyor;
İçimde bir çocuk ağlıyor...

Ben yıllardır o çocuğu büyüttüm canımda,
Bilen duyan senden başka olmadı...
Ne arkadaş ne dost şimdi yanımda
Bir sen bir o çocuktan başka kalmadı...

Burhan Kale

İnsandan

Ah!

Eyvah!
Bahtın da siyah
Bir yazgı kalmış gibi,
Kader ırmağının kim sahibi;
Akıyor gidiyor sanki mahşer misali...

Bir bakar... ...Çiçek açar
Gün solar... ...Gül takar
Gün batar... ...Gül kokar

Kar,
Yağar;
Susuz martılar
Kuçaklar seni sarar...
Ömrün bitse de
Aşka daha zaman var...

Burhan Kale

İnsanım İşte...

Ben seni tanımam bilmem ki dersin,
Ben de senin gibi insanım işte...
Derdine bir derman olmam ki dersin,
Ben de senin gibi insanım işte...

Bazı gün gülerim bazen ağlarım,
Lale sümbül dolu yalçın dağlarım,
Yahyalıda geçer güzel çağlarım,
Ben de senin gibi insanım işte...

Kimi kalbim kırar kimi güldürür,
Kimi yalan yanlış haber bildirir,
Kimisi yaşatır kimi öldürür,
Ben de senin gibi insanım işte...

Gece gündüz demem hizmet ederim,
Uzak yakın demez köye giderim,
İnsandır herkesle sohbet ederim,
Ben de senin gibi insanım işte...

Beni sen insandan sorsan bilirdin,
Kalbi olan candan sorsan bilirdin,
Sultan değil kuldan sorsan bilirdin,
Ben de senin gibi insanım işte...

Kışın ayrı derdi yazın bir başka,
Geçim derdi değil millete aşka
Bir uğraş yaşamak, değil ki başka,
Ben de senin gibi insanım işte...

Benim de sevenim sevdiğim vardır,
Üç beş ay değil bir kaç yıllardır
Sevsem de Yahyalı gurbet sıladır
Ben de senin gibi insanım işte...

Ne içki içerim ne kumarbazım,
İki kışım geçti üç bahar yazım,
Kalem sende değil bu benim yazım,
Ben de senin gibi insanım işte...

Düştüğüm denizdir çırpınmam boşa,
Yazılan ne ise o gelir başa,
Haram katmam ben de yediğim aşı,
Ben de senin gibi insanım işte...

Ben istemem kuldan Ondan isterim,
Her bir şeyi dosttan candan isterim,
Bir sebep ararım ondan isterim,
Ben de senin gibi insanım işte...

Burhan Kale

İnsanoğlu Tutmaz Aşı...

Bu ne dünya bu ne düzen;
Aynı dertli, aynı bezen...
El üstünde zalim, ezen,
Çalışan aç, toktur gezen...

Tırnağın var başın kaşı,
İnsanoğlu tutmaz aşı...

Zaman geçer el olursun,
Esip gider yel olursun...
Yağmur yağar sel olursun,
Sazda keder tel olursun...

Boşa akar gözün yaşı,
İnsanoğlu tutmaz aşı...

Bu mu söyle bu yaşamak,
Nerede can o son durak...
Emin olma kara mı ak,
Durma yürü nazı bırak...

O da nasip hece taşı,
İnsanoğlu tutmaz aşı...

Burhan kalma sakın darda,
Allah'ı an yokta varda...
Muhammed'e yolu sor da,
Yem olma can kuşa kurda...

Kalp imanlı isyan başı,
İnsanoğlu tutmaz aşı...

Burhan Kale

İstanbul

Ne kadar yakınsın
Ey İstanbul...
Ve ne kadar uzaksın bazen;
Darmadağın özüm...
Bir yanımda Fatihler, Ulubatlar, Akşemseddinler...
Bir yanım uçurum be gözüm...

Yer ile gök
İstanbul...
Siyahla beyaz
Gece ile gündüz
İstanbul...
En güzel sevgili bazen
Bazen celladıdır
İnsana gülümseyen,
Canına kastederken...

Kimsenin bilmediği
Sadece yaşadığı bir yanı var
İstanbul'un...
Kimi zaman ezanlar
Gönül teline dokunur...
Bazen deniz
Alır gider...
Kadın bazen...
Balık ekmek...
Yalan dolan...
Hile hurda da mümkün...
Süleymaniye derken
Sultan Ahmed,
Ayasofya...
Fenerbahçe,
Cimbom,
Karakartal...
Bunalırsın belki,
Aman...
Kaçıp gitmek istersen de
Bırakmaz Eyup Sultan....

Burhan Kale

İyi İnsanlar İyi Atlara Biner.

Kar, beyazdı...
Kimi vicdansızların vicdanları değil...

Kar, soğuktu...
Seninse;
Ellerin apak,
Yüreğin sımıcaktı...

Sonsuzluğa kucak açarken,
Ve sonsuzluk seni beklerken,
Öldü dediler,
Bilemediler...

İyi insanlar iyi atlara binermiş;
İyi atlara bindiğini göremediler...

Silahın;
Kayıp...

Cep telefonunun;
Hafıza silik...

Özel çantan;
Kayıp...

Milletin hafızasında;
Hiçbir şey kayıp değil...
Dost yerinde,
Düşmansa belli...

Dağlardan...
Seni;
Bağrına alan dağlardan...

Seni;
Bir ana gibi saran dağlardan...

Seni;
Sonsuzluğa alıp giden dağlardan...

Kalbi olan dağlardan
Ve dağların kalbinden...

Seni;
Unutmak,
Unutturmak,
Silmek için
Milletin hafızasından,
Büyük gayret içinde olanlardan...

Yüreğinin;
Apak yüreğinin,

Aydınlığının farkında olan var...
Farkında olmayan var...

Seninle birlikte üşüyenler var;
Sensiz soğuk kalan dünyada...
Seninle yüreği ısınanlar var;
Kurtlar sofrasında
Pay edilirken geleceğimiz...
Saatler kıyamete kurulmuşken,
Zor kurulan köprüler kolayca yıkılıyorken,
Sevgi tohumlarının yerine nefret tohumları atılıyorken...

Sana ihtiyacımız var,
Senin düşünce ve sevgi ufkuna...
Senden nefret edenlerin en çok da...

Burhan Kale

Kabe Yollarında...

İlk tebessüm gibi, ilk adım gibi...
Hikmetini Allah bilir, dünya bu...
Ellerin sanki su, tövbe sahibi...
Yaşamak Cennet'te biten bir uyku...

Bir elbise diksen hayâdan, ardan...
Düşlerde dirilsek dünyana ersek...
Davetine koşsak yağmurdan, kardan...
Dal, çiçek, gül, yaprak ne varsa versek...
Sen; kutsal bir kumaş gibisin yardım...

Etmezdin şikâyet dünya halinden...
İnsan; pek nankördür, çeker dilinden,
Abı hayat sunsan içmez elinden...

Bir parça buluttan gök dolu yağmur...
Umut gemisinin çift çift yolcusu...
Hayradır diriliş o üflenen sur...

Sonra da bir kardeş haliyle dolu,
Çağırır uçmaya gel yerinde dur;
Dünya gaye değil gayenin yolu...

Senin de ellerin yunsun yıkansın...
Sözünü doğrular bir sarı renkle...
Çekilin çeşmeden içsin ve kansın,
Kalbinizden daha saf ve duru renkle;
Kazanmak kaybetmek sen imtihansın...

Sesin en güzeli dağ, taş zikirde,
Bahar gelmez sensiz gel sesin duyur...
Savrulsun gönülden günahlar kir de,
Hüküm sende elbet emrini buyur,
Yeniden bir yer et akıl fikirde...

Kurdun kuşun sözün anlar dinlerdin,
Mühür sende idi emir söyledin,
Belkıs'ın tahtına hüküm eylerdin,
Dünya saltanatı değil gayen...
Kullukta bulmuştun en büyük payen,
Mülkün sahibinden alınca izin,
Doğuda batıda gönlünce gezin,
Emrinde değil mi hem insan hem cin? ...

Asası meydanda ejderha olur,
Turda ışık görür Kelamı bulur...
Sana kast edenler suda boğulur,
Asana tutunan elbet kurtulur...

Halini bilensin deniz deryanın,
Tabire gerek yok çıkan rüyanın,
İçinde sen varken yalan dünyanın,

Ruhum sükûn bulur ferahlar canım,
Sensin dayanağım sol ve sağ yanım...

Ne büyük ayıptır ahlaktan uzak,
Gelen misafire bu hile, tuzak...
Bırak git... Önünde düşlerin apak...

Zamanın nehrinde pırlanta, cevher,
Mihmandar olduğun cihana değer,
Uğruna can vermek gerekse eğer...
Yıldızlar elbette göklerde olur,
En güzel mehtabı gül yüzlü bulur...
Bir hurma dalına saklansın hüznün
Dert tasa bilmesin o melek yüzün
O ol der ve olur yaratır yolu
Sen, ben, o... Hepimiz Allah'ın kulu...

Ey ismi Allah'tan gelen büyük zat,
Değerin ölçülmez Cennetin kat kat...
Halimiz perişan kirli rüyalar,
Kıyamet çok yakın işliyor saat...
Hep sana koşsaydı yalan dünyalar...

Gömleğin kokladın bir daha yandın,
Nasıl da yıllarca hep onu andın...
Hasretiyle çekti içinden suyu,
Gözlerinden oldu belki de kuyu...
Perişan olmadın aldın kokuyu...

Yürüsen Mısır'a durdursan kanı,
Uzaktan bakıyor giderken canı...
En güzel kıssanın güzel insanı,
Bir düşün olsun göklerde ve yerde,
Fakat çare kılsın çaresiz derde...

İğde kokuları ve ulu bir çınar,
Sana varılacak nice yollar var...
Hayata bir anlam katar her elem,
Mazluma sahip çık merhametle sar,
Zalimin elinde durmasın kalem...

Göklerden insana bu toprak düzen,
Simana bakan hiç olur mu ezen? ...
Kuludur Allah'ın sevgini sezen...

Zamanı yenilmez sanma yenen var,
Ellerin üşüsün ve sırtında kar...
Laleler çiçekler gönül diyarın,
İman ne tatlıdır yoklukta varın...
Davetine ücret istemez kuldan,
Fakat insan çıkar hep doğru yoldan...

Yıldızlar silinir gider Rab olmaz,
Aya tutunsan da sabah kaybolur...
Güneş ilah olur mu Rab olan solmaz,
Her şeyi yaratan bir Allah olur...
Ateşin içinde duadır hali...
Melek iner gökten mübarek dili,
Haktan ister imdat, duada eli...

Tam bir teslimiyet nasıl bir iman...
Altın bir sayfa değerli zaman...
Bize de nasip et olmayı insan...
Anladın mı şimdi o secde neden,
Layığını bulur kibrine giden...

Ya tut elimizden ya al da götür,
Balığın karnında kul et yanında...
Ömür bir hiçliktir yolunda bitir,
Şur bile üflense yaşat canında,
İnsan et dünyadan Cennete götür...

Bu rüya bitmesin güller solmasın,
Laleler çiçekler harab olmasın...
Ya yetiş gel ya da yolla bir haber,
Zalimler hainler bizi bulmasın;
Yollara su serpsin kalem ve kader...

Ellerinde bir meyve putsuz ağaç, dal...
Bir yolcu dinlenir gibi bir handa...
Cennete yol alır bindiğin sandal,
Rızaya erdiğin o kutsi anda;
Kalbinin diline gelsin bizi an...
Bırakma karanlık günde, zamanda...

Ayağını bassan yeşerir her yer,
İssiz viraneler bir şehre döner...
Mutlu günden artık bize müjde ver,
Tükendi ışığımız belki de söner;
Dualar yükselir rahmetin iner...

Ayakta dimdikti vurdular öldü...
Ah şu zalimlerin yüzü gülmesin...
Ümmetin bekledi yolunu bildi,
Varsın dünyalardan yardım gelmesin;
Uzattı ellerin gözyaşın sildi...

Niçin yıkılıyor kurması zorken,
Ardından koşması taşması varken;
Hayaller bitmesin daha çok erken...
Miracına erdir sevenin eyle,
Sönmesin umutlar sözü Sen söyle,
Tut elimizden bırakma böyle...

Gönlümüz meyletsin hep Senin olsun...
Yüzümüz utansın yolunu bulsun...
Perişan halimiz medet kurtulsun...
Aşkınla ağlat da dolsun dünyamız,
Feda olsun mal, mülk, kutlu rüyamız;
Mülkün sahibine varsın duamız...
Gelir de El Emin bir çözüm bulur,
Dünya zalimlerden bir gün kurtulur...

Kisra'nın sarayı görmez sabahı,
Uzaklarda bir göl suyunu yutar...
Yer, gök ses verecek duyar bu ahı,
İnsanlık bu zulmü içinden atar,
Yakındır mazlumun yakın felahı...
Fakat dua gerek gösteriş asla,
Mümin ol başını Kâbe'ye yasla...

Burhan Kale

Kaderimsin

Kimse tutmaz ellerinden,
Anlayan olmaz dilinden,
Derdim bu, kader dersin...
Erir gider gece günler,
Rüzgârlara karışırın,
İçindeki fırtınalar,
Mahkûm olan o duygular,
Seni alır gelir bana...
İğde kokan sokaklarda,
Nereye gitsem yine çıkar,
Yollar sana yollar sana...
Ardındayım ey yar
Ruhum canım feda sana...

Burhan Kale

Kalbinin Ülkesi

Seni çok özledim aşkım,
Ağladım sensizliğime akşam,
Neden ellerimde ellerin yok diye...
İstedim gözlerinde kendimi görmeyi,
Yüreğinde dirilmeyi,
Esmeyi bir rüzgar gibi...

Ben; sessizliği severim bilirsin sensizliği değil,
Uykumda bile olamam sensiz bilirsin...
Ruhumun bahçesi, gülümsün,
Hayatım, aşkım, eşimsin...
Ak güllerim en güzel düşümsün...
Nasil yollarında yürür yüreğim...

Demem o ki ey sevdiğim;
Aşkın ile yanmak hayat,
Vuslatına ermek hayat,
Uğrunda yanıp kavrulmak
Tutunmak sevdana hayat...

Farkında mısın gözlerimin yangınının,
Ulaşmak için kalbinin ülkesine,
Ruhum seyahatlerin en güzelinde,
Kaybetme kaybolma korkum yok artık,
Açıldığım denizlerde...
Nerede olduğunu biliyorum artık limanların...

Ellerimi uzatsam tutacağını biliyorum,
Lale, gül bir bahçe içindeyim...
İsmini söylüyor dudaklarım;
Farkında mısın aşkım...

Burhan Kale

Kanadı Kırık Güvercinler

Henüz yola çıkmaya hazır değilim,
Gözlerim görmeye hazır değil,
Süslü vitrinlerdeki kirli elleri...

Korkuyorum,
Ayaklarım gitmek istemiyor daha ileri...

Yuvarlak masalarından
Korkuyorum,
Adalet dağıtır gibi görünüyorlar
Çocuklara,
Defalarca sulara
Boğuyorlar,
Onlara
Kıyıyorlar oysa...

Anneler,
Kaç bin yıllardan beri,
Gözlerinden eksilmeden ümitleri
Ve artarak özlemleri,
Bekliyorlar bir anne sabrıyla,
Bir merhamet sahibi
Bulacak diye,
Sepetlere koydukları masum bebekleri...

Masmavi
Tertemiz bir gökyüzü,
Ulu dağlar esintisi,
Sarı, beyaz çiçekler,
Mesela çiğdemler,
Gecelerin yanıp sönen yıldızları,
Bir de nurlu ayları,
Çocukların masalları,
Masallarında uçan halıları,
Yakar topları
Neşeyle oynadıkları...
Beyaz sayfaları defterlerin,
Kitapların
Altı çizilmiş bölümleri,
Gökkuşağının baskın renkleri
Zalimlerin vicdanlarının huzura ermesine feda ediliyor gibi...

Yine kardeş gibiler,
Gülüyorlar beraber,
Modern paylaşımların
Keyifli hali üzereler...
Altın tepsiler içinde,
Kara bir geceye doğru sürüklüyorlar
Oysa geleceği...

Büyük bir aymazlıkla
Kutsuyorlar kıyımlarını...

Sonra da
Deniz kıyılarında yıkıyorlar,
Kanlı ayaklarını...

Korkuyorum,
Oysa korku nedir bilmem ki ben,
Yüreklerinde saklı nefretten korkuyorum,
Gözlerinde görünmeyen...

Korkuyorum,
En güzel resimleri çizmelerinden
Kanlı elleriyle...

Korkuyorum,
Doymak bilmeyen iştahlarından
Dişleri takma olsa bile...

Bu;
Tahammülsüzlük,
Açlıktan değil,
Yokluktan değil...

Bu;
Mutluluğuna kast etmek insanlığın,
Paylaşmaktan ya da paylaşmamaktan değil,
Mirasıdır eski asırlardan tevarüs düşmanlığın...

Biliyorum;
Bir yol var
Bir olmanın bir kalmanın bir yolu var,
Nefretin, öfkenin uzağında bir yol,
Kanın, gözyaşının yanına yaklaşmadığı,
Sevginin yerini kinin almadığı,
Sevginin yerine öcün konmadığı...

Biliyorum;
Ellerinde silahların ağırlığı olmadığı,
Barutun kokusunun bulunmadığı,
Çocukların oyun zamanlarında,
Üstlerini tozun toprağın batırdığı zamanlardan kalma bir yol var...

Biliyorum;
Geceler bitecek sabah olunca,
Öfkeler denecek sevgi selinde...
Çiçekler açacak dağlarda,
Baharlar olacak yollarda...

Biliyorum;
Bir gün bırakılacak tüm ağırlıklar da,
Yürekten başka yük taşınmayacak omuzlarda...

Oysa

Sen bilmiyorsun
Gökyüzünün rengini,
Saçların dökülüyor gözlerinin önüne,
Bir adımlık bir dünyada yaşıyorsun...
Ufukları ellere bırakmışsın bütünüyle
Çiçeklerin kokusunu almıyorsun,
Niçin bu kâbuslardan uyanmıyorsun...

Niçin,
Ellerinde barut kokusuyla
Kınalı kuzuların ardındasın,
Saçlarına taç yapsın diye
Sevdiğine çiçek toplamak varken...
Kopamıyorsun neden
Elleriyle karanlığı besleyenlerden...

Burhan Kale

Kanma Her Söze...

Kış günü akşamlar erkenden iner,
Ahir zaman değil mi kanma her söze...
Yalancının mumu sanma ki söner,
Ahir zaman değil mi kanma her söze...

Yıkılan sütunlar devrilir gider,
Seni de kendine çeker bu kader,
Düşman değil düşman dost candan eder,
Ahir zaman değil mi kanma her söze...

Kimi yakar yıkar kurmaktır adı,
Uçar güvercinler kırık kanadı,
Her şeyi unuttur insandır adı,
Ahir zaman değil mi kanma her söze...

Birbirine benzer baharı, yazı...
Usul erkân bilmez, elinde sazı...
Kalem tutmayanlar yazarken yazı,
Ahir zaman değil mi kanma her söze...

Çayını yudumla saçını tara,
Elinde fenerle çık adam ara...
Her kapıyı açar metelik, para...
Ahir zaman değil mi kanma her söze...

Kendine değer biç günün dolmadan,
Kanma alkışlara arif olmadan,
Buldum deme kimseye bir şey bulmadan,
Ahir zaman değil mi kanma her söze...

Laleler çiçekler açıp soluyor,
İçimiz dışımız diken doluyor,
Basiret bağlanmış neler oluyor,
Ahir zaman değil mi kanma her söze...

Yapmak değil işi yıkmak olanlar,
Güne gel edip de gece dolanlar,
Dilin yok kemiği söyler yalanlar,
Ahir zaman değil mi kanma her söze...

Aslına faslına aklın ermez ki,
Her şeyi bilir de sana demez ki,
Sana buyur eder kendi yemez ki,
Ahir zaman değil mi kanma her söze...

Elinde bir kâğıt, bir kırık kalem
Günü gün edip de dururken âlem,
Arkadaşın ise dert, tasa, elem,
Ahir zaman değil mi kanma her söze...

Onlar seni üzer, güler geçerler...
Sana zehir sunar şerbet içerler,

Sen iyi olsan da kötüsün derler,
Ahir zaman değil mi kanma her söze...

Yağmuru, tipisi, rüzgârı, karı...
Uğruna harcasan yoğun ve varı,
Çiçekler hep solar kaybolur arı,
Ahir zaman değil mi kanma her söze...

Daha çok yanarsın ateşte, közde...
Niyetler görünmez saklanır gözde...
Unutulur olmuş yazı da söz de
Ahir zaman değil mi kanma her söze...

Burhan Kale

Kâtip Olmuş Ferman Yazar Gözlerin...

Bakışın keskindir kılıç kalemden,
Kâtip olmuş ferman yazar gözlerin...
Bir yıldız bir güneş sensin âlemden,
Kâtip olmuş ferman yazar gözlerin...

Kimi gün bulutlu gül yüzün efkâr,
Dokunsan yağacak yağmurlar dolar...
Tebessüm etmezsen gül, çiçek solar...
Kâtip olmuş ferman yazar gözlerin...

Suç, hata bendedir sevdiğim gülüm...
Sevenin küsmesi sevene zulüm...
Son nefes nedir ki; ayrılık, ölüm...
Kâtip olmuş ferman yazar gözlerin...

Kalbinde saklansın bir sırrın olsun,
Haktan sonra benim sevgimle dolsun...
Dünyada ahrette arasın bulsun,
Kâtip olmuş ferman yazar gözlerin...

Herkesin bildiği, gördüğü nuru,
Kalmamış, tükenmiş, bitmiş huzuru...
Cevaplar sendedir bende her soru...
Kâtip olmuş ferman yazar gözlerin...

Zülüflerin olmuş bahtımın yeli,
Cennete açılan bir kapı eli...
Hep seni söylüyor sazların teli,
Kâtip olmuş ferman yazar gözlerin...

Burhan Kale

Kayseri Hunat'a...

Birçok yer dolaştım birçok yer gezdim,
Kayseri Hunat'a geldim kapına...
Bu kuru canımdan usandım bezdim,
Kayseri Hunat'a geldim kapına...

Eller elim kolum bırakıp gitti,
Sanırdım bu ömrüm tükendi bitti,
Bir sırlı el var ki içeri itti,
Kayseri Hunat'a geldim kapına...

Ön safa gidemem utanır oldum,
En kuytu bir yerde bir köşe buldum,
Kulluğuna erdim sevginle doldum,
Kayseri Hunat'a geldim kapına...

Ecdadın önüne diz çökmüş gibi,
Senden uzaklığımıza yaş dökmüş gibi,
Gönlüme erince gerçek sahibi,
Kayseri Hunat'a geldim kapına...

Yolun sonundaymış çiçekler, güller,
Okunan aşırılar şeyda bülbüller,
Kelamı İlahi içinmiş diller,
Kayseri Hunat'a geldim kapına...

Hâlbuki kaç defa geçip gitmiştim,
Bir gün girerim diye lafın etmiştim,
Sana ermeseydim sönüp bitmiştim,
Kayseri Hunat'a geldim kapına...

Burhan Kale

Kelebekler

Kelebeklerin kanadından bakmak dünyaya
Düşünmek ne kadar zor olsa da
Yine düşünmek...
Zirvesinde dağların yüreğini bırakmak sonsuzluğa,
Seni bulmak için kendinden uzaklarda,
Çıktığın bu yolculukta;
Tuzağına düşmek,
İnsanlıktan çıkan insanların...
Yine de yaşamak;
Kirlenmeden bakışkarını,
Yüreğine nefret tohumları saçmadan,
O kelebeğin kanatlarına tutanarak
Ve insanlığın henüz ölmediğine inanarak...
Uçmak özgürlük değildir,
Kaçtığın kendinse eğer...
İnsanlara yeni ufuklar sunmaksa amacın,
O zaman uçmaya değer...

Burhan Kale

Kimsenin Alma Sen Gel de Ahını...

Zalim yine sür de saltanatını,
Kimsenin alma sen gel de ahını...
Bilirsin sen elbet kabahatını,
Kimsenin alma sen gel de ahını...

Kim bilir, kim duyar Allah'tan başka...
Kır, geç, korku bırak... Hiç yapma şaka...
Yer verme o katı kalbinde aşka,
Kimsenin alma sen gel de ahını...

Yıktığın, yaktığın kini büyütür,
Kötü olur yine şanın yürütür,
Seni toprak örter, alır çürütür...
Kimsenin alma sen gel de ahını...

O kaşlarını çat, korkunu da sal,
Bir ömür tüket de hep orada kal,
Masumdan mazlumdan beddualar al...
Kimsenin alma sen gel de ahını...

Yıldızlar beklerken ayı mı buldun?
Kuvvetten düştün de dayı mı buldun?
Yoksa birden başka sayı mı buldun?
Kimsenin alma sen gel de ahını...

Bırak çelik çomak geçti zamanın,
Okunmuyor artık geçmez fermanın,
Allah'a teslim ol gel bul dermanın...
Kimsenin alma sen gel de ahını...

Üç günlük dünyanın ikinci günü,
İnsan hep unuttur yaşarken, dünü...
Son deminde neden istersin ünü...
Kimsenin alma sen gel de ahını...

Ona buna değil nefsine sözün,
Allah aşkı ile yansın o özün...
Günahına ağlayıp dursun gözün...
Kimsenin alma sen gel de ahını...

Duanın kabule zamanı yakın,
Allah'ın kulları hep akın akın,
Huzura giderken sevabın takın...
Kimsenin alma sen gel de ahını...

Burhan Kale

Kral ıplak...

Gökyüzü bir örtü, yeryüzü döşek;
Semerli semersiz bir sürü eşek!

Partiden pırtıdan bir emmi dayı,
Bulunca adam olur mu ayı!

Put gibi oturur bir masa, duvar;
Milletin malını yer durur hıyar!

Mahşere kalacak hesabı bil ki;
Adamlıktan çıkmış sanırsın tilki!

Soğana, ekmeğe talimde yiğit;
Beyefendi olmuş hâlbuki bir it!

Yetinme, hırs et, saldır, elden al;
Aslana benzer yok ne kadar çakal!

Kuldan kula eser havası, yeli,
Akıllı geride öndedir deli!

Saygısız, söz bilmez, sözün değeri;
Aday olmuş bir de elde eğeri!

Güya hep haklıyı üstün tutuyor,
Deveyi hamudu ile yutuyor!

Adam olunur mu almak, satmakla;
Astı ezip üste takla atmakla!

İçinde olacak insanın düzen;
Ezmek isteyenini bulunur ezen!

Ne gerek şikâyet şükret haline,
Haksızlığa sukut uymaz diline!

Kötü misal olmaz Mecelle gel bak;
Sen alkışlasan da bu kral çıplak!

Burhan Kale

Manifesto

Ben seni anlattım, ben seni yazdım...
İsmin sayıkladım adınla sızdım...
Aşk ile hasretin kalbime kazdım,
"Gözyaşın boş yere akar" dediler...

Alnımda güneşin içimde sözün,
Hep beni beklesin kapıda gözün,
Hasret ile yansın yüreğin özün,
"Yanan yalnız kendin yakar" dediler...

Sana gider dedim çizdim yolumu,
Bir kez düşünmedim sağım solumu,
Zalime kaldırdım vurduğum kolumu,
"Mazlumun ahını alır" dediler...

Oyun bilmez idi yeri de dardı,
El ele kol kola birbirin sardı,
Hani eşyanın tabiatı vardı,
"Sanma ki eden bulur" dediler...

Dağıldı yeryüzü, toprak yarıldı,
Dostum bildiklerim küstü, darıldı,
Boynuma bir yetim, öksüz sarıldı,
"Vebali üstünde kalır" dediler...

Yaşa sen hayatın en güzel beste
Günü gelince sun sanki bir deste
Gül olup açıl da, bir Ondan iste,
"Kul sebeplere takılır" dediler...

Aslı'ya Şirin'e sundum gülümü,
Böyle mi olmalı yiğit ölümü,
Yaşatma zalimi, yok et bu zulmü,
"Sesin duyulmazdan gelir" dediler...

Masmavi göklere açtım kanadım,
İhsanına erdim Muhsin'di adım,
Millele dost olan eylesin yâdım,
"Kim seni hatırlar bilir" dediler...

Yanar durur ciğer hüzünle dolu,
Yine canlar aldı Hacılar yolu,
Tebdir alamaz mı Allah'ın kulu,
"Kaza da Allah'tan gelir" dediler...

Odalar, ışıklar, halılar, perde...
Sığınmışlar Sana bakışlar yerde...
Allah'ım sabır ver, çare ver derde,
"İnsan acısıyla kalır" dediler...

İster kul köle ol, istersen paşa,
Biraz başkasını düşün de yaşa,

Olma hiç kimsenin elinde maşa,
"Sanma ki edenler bulur" dediler...

Doğru ol, dürüst kal, hayat çok kısa,
Her zaman önünde durmaz bu masa,
Herkesi Musa bil sen de ol asa,
"Firavuna asker olur" dediler...

Niyetin namaza, yönün Kâbe'ye...
Ona buna minnet ne demek neye? ..
Vekâlet mi verdin sen Veli beye? ..
"Gün gelir halini sorur" dediler...

Sevgiyle kalbinde açarken güller,
Uzaktan haline gülerken eller,
Şen şakrak öterken dalda bülbüller,
"Kesilir sesi de durur" dediler...

Ne mangal üstünde kül bıraktılar
Ne de coşup sular gibi aktılar,
Yaktılar yıktılar dönüp baktılar,
"Medeniyet böyle olur" dediler...

Burhan Kale

Masumiyet...

Bir bak bana n'olur sar gözlerinle,
Bahçeme dökülen güllerim masum...
İçimi gel yıka yar gözlerinle,
İsmi söyleyen dillerim masum...

Ne yaman bir zaman sular durulmaz,
Dost dosta darılır hatır sorulmaz...
Hep yollar aşılır yine varılmaz,
Ecdat yadigarı illerim masum...

İnsan zalim olmuş zayıfı ezer,
Kibir almış gitmiş başını gezer...
Bir kötü çıkar da ahengi bozar,
Sazımın düzeni tellerim masum...

Ne Leyla ne Mecnun ne Kerem Aslı,
Geçiyor dünyanın o güzel faslı...
Gördüğüm gerçek mi belki yok aslı,
Dallara uzanan ellerim masum...

Bir garip, ıssızım yolunda yine,
Seni düşlemenin ismidir anne...
Saçların savrulur rüzgâr bahane,
Yaparım, yıkarım sellerim masum...

Bu aşkı gönlüne alan kavrulur,
Yaz demez kış demez yelsiz savrulur,
Ben Dostu ararken Dost beni bulur,
Renkten renge döner allarım masum...

Bir tat bulamadım ekmeğim, aşım...
Boşuna akıp da gidiyor yaşım...
Durmam artık burda oy dertli başım,
Üzerim toz toprak yollarım masum...

Nasıl inanırım söz yalan olmuş,
Yaklaşmam zehirler öz yılan olmuş...
En önde gidenim hep duran olmuş,
Ayağım kaçsa da kollarım masum...

Ömrüm fani idi hemen usandım,
Yananlar pişermiş sanma ki yandım...
Gönül Kabesi'nde ben kimi andım,
Mal, mülk, para değil hallarım masum...

Kendime mal olur görür de derim,
Tohum atan yok ki olur mu verim?
Nöbet yerim belli bir küçük erim,
Beraatım yakın yıllarım masum...

Burhan Kale

Mehmedin Destanı...

Sivas'ın köyündendi Mehmed Nuri,
Ayazındandı Sivas'ın...
Bin dokuz yüz on beşti...
Henüz on sekiz yaştı...
Yazın gözleri yangın yangındı,
Kışın memleket türküleri ile ısınırdı küçücük yüreği...
Dünyası köyüdü Mehmedin
Yaz geceleri yıldızların altında uyurdu...
Yüreğine göklerden ilhamlar akardı...
En parlak bir yıldız arar tarar bulurdu,
Hayalinde o yıldız yavuklusu olurdu...
Sevmesi de gizlidendi Mehmedin;
Zeynep kalbinin bir yerinde oturur dururdu...

Zeynep köyün güzeli;
Bir memleket türküsü misali,
Çeşmede akan su gibi,
Ağaçta elma ve daldı,
Dalda yaralı bir kuş,
Kuşta kırık kanattı...
Günde ışık neyse oydu Zeynep...

Zeynep gözlerinde yaş,
Hep Mehmed'i beklerdi...
Günler ve gecelerce,
Belki de senelerce...
Bir kuytadaki sözleri öyleydi,
Sözün değeri olan zamanlardı...

Anası Fadime Kadın;
Tandır başındaydı;
Hamurluydu elleri,
Gözleri hep nemliydi...
Mehmedine bakardı,
Mehmedin bakmaya kıyılmaz bir yanı vardı,
Oğlu gözünde bir ulu çınardı...
Kurban Bayramı arifesindeydi,
Mehmed kuzuydu kınalıydı...

Fadime Kadının aklından geçenler içini yakardı;
Gidip de dönemeyen yiğidi Hasanını,
Kafkas Cephesi'nde şehit düşen oğlu Hüseyin'ini anardı...
Boğazına düğümlenirdi adeta soluklar,
Tandır ateş alır Fadime Kadının taa içerisi yanardı...
Keder ve çile dolu bir zamandı;
Bir soğuk rüzgâr eserdi Sivas'ta,
Ortalık toz dumandı...
Bir söz gelir diline susardı,
Dudakları ısirmaktan çatlardı...
Gözlerine dolan kumları bahane ederdi ağladığında,
Kimi kimsesi kalmasa da şu yalan dünyada,
Mehmedinin uykusunda kestiği bir tutam saçını,

Göğsünün üstünde muska gibi saklar hiç ayırmazdı...
Öyle ya seferberlik zamanıydı,
Ölüm vardı kalım vardı...
Oysa hep güzel hayaller kurardı...

Vatan bir kara buluta sarılmış gibiydi,
Düşülen kuyular sanki dipsizdi...
Paramparça etmek için memleketi,
Yıkıp gitmek için dini devleti,
Bütün dünya gelmiş dediler bir araya...
Toplanmışlar Çanakkale adlı bir karaya...

Fadime Kadın gözyaşlarını kalbine gömerek,
Aldı Mehmedini karşısına
Baktı gözleri bir gülfidanına bakar gibiydi
Daldı gitti uzaklara ve dedi:
"Ey oğul;
Canımız,
Namusumuz,
Göklerin süsü nazlı bayrağımız,
Alnımızdaki terimiz,
Gönlümüzdeki sevgimiz,
Ezanımız,
İmanımız,
Namazımız,
Tarlada ekinimiz,
Bahçede meyvemiz,
Ellerimizin sıcaklığı,
Geçmişimiz, geleceğimiz...
Her bir şeyimiz değil midir vatanımız..."

Düşman boğazımıza çökmüşken,
Bu gün vatan sana gel gel derken,
Ben bağrıma taş basar da beklerim...
Sen şehit oğlusun yola düş erken...
Bundan kelli gördüğüm her askerde seni görür oğul seni seyrederim,
Git Çanakkale'ye ancak o zaman sütümü helal ederim..."

Elleri öpülen....
Alını öpülen...
Uzaklardan göz süzülüp görülen...
Dünyasını vatanına feda eden,
Fadime Kadın sessizce evinin kapısını kapadı...

Zeynep bakakaldı;
İnce tozlu yollara,
Avuçlarında sıkı sıkı tuttuğu bir sırta...
Neden sonra geldi de aklına,
Bir bakraç su döküverdi Mehmedinin ardı sıra,
Katarak sevda yüklü gözyaşlarına...

Vatan bu gün Çanakkale değilmiydi

62.Alay bir destan yazacaktı yeminliydi...
İşte Mehmed de Çanakkale'deydi,
Her şehirden asker vardı her köyden
İsimleri Ahmed, Mehmet, Ali, Osman'dı...
Kimi Urfa'dan kimi Rize'den kimi Kastamonu'dandı...

Deniz çok yamandı ve çok da güzel,
Boşuna gözünü dikmemişti el...

Kanlı hesapların bedeli candı,
Denizin suyu mu akan hep kandı...

Gökten bomba iner cansız bedenler,
Geriye dönmedi koşup gidenler...

Mermisi bitiyor süngü takıyor,
Coşkun bir su gibi taşıp akıyor...

Bir adım ötede şehitlik paye,
Sanma ki bir avuç topraktır gaye...

Mehmedin kalbinde vatan dünyası,
Şehit olmak onun bir tek rüyası...

62.Alay günün ilk ışıkları gibiydi
Kerevizdere'de Şehit Tepesi'ndeydi
Süngüsü hilaldi, yıldızdı mermisi...
Düşman kıyıda ötesine gidemezdi,
Siperler arası bir asır... Üç dört metreydi...

Üsteğmen Zahid komutanıydı
Korkmazdı ölümden vatan onun canıydı
Cephe toz dumandı şehadetin peşinden koşardı,
Zahid Üsteğmen ölümü kovalardı...

Bombalar yağıyordu gökten
Mehmedse Sıratı geçer gibiydi
Yıldızlar yoktu artık köyde kalmıştı
Bu gök bir başka göktü
Yine de Zeynep kalbindeydi
Anasının çiçek çiçek sözleri yine de aklındaydı
Köyünde okunan ezanı duyuyordu kulakları
Hüseyin Ağası babası Hasan
Yine onu çağırıyordu...
Siperinden çıkıp süngüsünü takıyordu
Yere düştüğünde Üsteğmen Zahid'i gördü işte yanı başındaydı
Tam kalbinin üstündeydi yarası
Koynunda bir mektup elinde kızının bir tutam sarı saçını tutuyordu
Yüzünde şehitlere mahsus bir tebessüm taşıyordu...
Zahid Üsteğmen de onu çağırıyordu;
Gel Mehmedim dediğini de duyuyordu...

Birden Mehmedin taa içi ısındı, yandı...
Elini göğsüne götürdü elleri kandı...
Göğsündeki yara değil işte bu bir vatandı,
Peygamber müjdesiyle ölmedi canlandı,
Gözünün önünde dili dualı anasını gördü,
Zeynep de yanındaydı sanki ona Kevser'den bir avuç su verdi...

Mehmedler hala siperlerinde Çanakkale'yi geçilmez eyler,
Denizin üstünde yıldızlar daha onların destanlarını söyler...

Şehitler Tepesi'nde rüzgârın sesi bile,
Nice Zahidin nice Mehmedin sesin fısıldar...
Hakları ödenmez ki ne yapsak da nafile,
Dağların zirvesine düşen bembeyaz ilk kar...

"Daha kış görmesin bu memleket kardeş kalın,
Bir cephede öldük biz siz bundan bir ders alın..."

Burhan Kale

Meleklerle Tutunmak...

Gözlerinde
Güzelliğin resimleri var...
Henüz dünyanın,
Bulaşmadığı düşlerin var...

Sıcak bir yazdan kalma,
Sıcaklığın var...
Dalgaların hasreti,
Günahsız ayakların var...

Güneşin sana doğan halleri var...
Ağlamanın yalnızlıktan kaçan,
Gülmenin gerçekliğin kilidini açan tarafı var...
Yaşamının azalan bir hazzı,
Ölmenin zamansız zamanı var...

Yalanın karanlıklara yakın,
Gerçeğin güneşten kopan bir yanı var...
Yeniden resmini çizersin mutluluğun,
Yüreksiz hayalsiz olanlara inat
Yüreğin ve hayallerin var...

Sözlerin sükutun nabzını tutar,
Edanda bir masalın gizemi var...
Bırak geride kalsın saçlarından dökülenler,
Seninle kalan ak ve karaların var...

Dostun da düşmanın da değişir zamanla,
İçinde kaybedip bulduğun bir şeylerin var...
Sözün değerinden habersiz söz dağıtanlar,
Gözlerinin içi gülerken yalan söyleyenlerin var...

İnsanlığın öldüğü yerde durur insanlık;
Meleklerin kanatlarına tutunanların var...
Renklerinden yoksun bırakılan dünyanda,
Renklerine kavuşmaya özlemlerin var...

Her gün bir taş üstüne bir taş koyarsın,
Her gece yaptığını yıkan isyanların var...
Zamanın kanatlarında tövbe ederken bin pişman,
Hala yasak meyvaya uzanan ellerin var...

Edinmek, sahip olmak, hepsi de oyalanmak...
Bir nefes ötede sorgun, hesabın var...
Senden kalan her şey bulut ve yağmur;
Rüzgarının bile unuttukları var...

Saçlarını okşar,
Gözlerine şefkatle bakar...
Ellerinin sıcaklığında kalbini bulur;
Satın alınamayan tek şey sevgin var...

Bir gün yaşamaya doğan kelebeksın,
Kaç antika değerinde rengarenk kanatların var...
Uçmakla erdiğin göklerin armağanı,
Ömürlere denk saatlerin var...

Zulmün altındaki masumların
Yalnızlık içindeki çığlıklarını duymayanların
İmdadına koşanların olmasa da,
Seslerini duyanların var...

Deniz ve yer ile göktesin,
Bildiğin bilmediğin,
Gördüğün görmediğin,
Ne varsa O'nun emrinde,
Dualarını işitenin var...

En son kime bir mektup yazdın
Gözyaşlarınla mühürleyerek zarfını...
Emanet bembeyaz kanatlarında,
Gözlerinin derinliklerinde yaralı bir güvercinin,
Gelen ilahi bir mesajın var...

Sabah rüzgarında üşürken ellerin,
Günün ilk ışıklarını bekleyen serçelerin
Bakışlarıyla ısınan yüreğinde
Yakın ya da uzak bir geleceğin müjdesi var...

Karanlık içinde neleri saklar
Ne yaprağın yeşili ne ağacın dalı var...
Dilinden eksik etme söyle her zaman,
Her bir şeyin bismillahla tadı var...

Sözlerin tükenir ilhamın biter...
Her yangında alev,duman ve kül var...
Eksik olmaz tohumu çiçeklerin,
İnsanlık bahçesinin gülü bir gül var...

Kalbinle yaşamayı bırakırsan,
Gözlerinin yangınından kurtulursun...
Sular gibi akan bir bakışın kıyısından
Yüreğine ulaşan, bir kutlu yolcun var...

Dönersin yuvana yıkık ve dökük,
Sabaha ulaşan ışıkların var...
Şehrin sularında yıkamak için ruhunu,
Şehrin sularını yıkayacak göz yaşların var...

Burhan Kale

Memleket-2

Şuların aktığı,
Öküzlerin baktığı,
Bir kibritin
Bir ormanı, ormanları yaktığı bu memleket...

Senin, benim, bizim dediğimiz;
Asya'dan Avrupa'ya bir kısarak başı gibi uzanan,
Korumak ve kollamak kutsal amaçları etrafında
Sorunlarını kartopu gibi büyüttüğümüz,
Bu memleket...

Sağ derken, sol derken,
Eylül şoklarında;
Acılar çekenler,
İşkenceler görenler,
Bir memleketi sığmazken
Bir koğuşa sığınlar...

Bahar gelmeden,
Ayları, günleri beklemeden,
Şubatların kısalığına aldananlar;
Erken açan çiçekler misali
Soğuk yiyenler...
Biz bir başka baharın çiçekleriyiz diyenler,
Demek zorunda kalanlar,
Değişenler,
Değiştiklerine inananlar,
İnanmayanlar,
Senin, benim, bizim için değil
O parlak yıldızlar...

Yedi ay kıştan sonra yeşerenin yaprak değil
Yaşamak olduğu gibi,
Zamanın krallarına
Altın tepsilerde sunulan
Hayatlar,
Emekler,
Alın terleri bizim...

Bir güzellik yap kendine,
Bir açılım mesela;
İki dağın arasında kalmadan,
Tarifi meçhul fakat cazip
Tarihsel fırsatlar için,
Seni, beni, bizi bir kötüye vermeden...

Bırakma kendini asla rüzgâra
Rüzgâr ol, fırtına ol mesela;
Irak'ta ol, Pakistan'da ol,
ABD zaten uzaktaki yakınımız,
AB uzaklaşamayacağımız kadar yakın...
Bu dünya ise,

Sakinlerine bırakılmayacak kadar değerli,
İnsanların hayatı ise ucuz,
Yaşamak ise ucuz...

Herkes kendi işine bakmalı,
Bir işi olmasa da,
Demokrasinin yeni tarifi;
Bağımsız olduğun kadar
Konuşmak,
Söylemek,
Yazmak,
Paylaşmak,
Hayal etmek,
Mutlu bir geleceği düşlemek
Bu günden bağımsız,
Mahalle baskıları altında,
Kırılmış kanatlarla uçabilmek...

Yeniden keşfedilmeli gökler,
Özgürce...
El yazması olmalı Kur'anlar mesela,
Duvarda asılı duracağına,
Okuyanlar üzerine alınmasın fakat
En azından yazarların okuması için...

Elektrik yeniden keşfedilmeli
Çarpsın diye sıra gecelerinde gezen
Ağustos böceklerini...

Gözlerinde gösterebilmeli
Bu günden yaşamak sevincini herkes,
Kimse hiçbir şeyden korkmadan yaşayabilmeli;
Mesela terörden,
Trafik canavarı ne ise işte ondan mesela,
Okulda öğretmenden korkmadan,
İşte patrondan,
Sokakta jandarmadan, polisten korkmadan,
Yalnız kaldığında kendinden...

Bu göklerin herkese yettiğini
Yeteceğini bilerekten...

Burhan Kale

Memleket

Memleket;
Memleketim...
Ekmeğim,suyum,
Tuzum,biberim,
Seni ölecek kadar mı sevmeliyim? ...

Her gün ayrı bir acı
Ve yepyeni kederler...
Fidanlar ki bakmaya kıyılmaz,
Tabutlar içindeler...

Ah nasıl feryat,
Nasıl figan...
Babalar bir dağ,
Anneler perişan...

Yeneceğiz,
Yenilmeyeceğiz elbet...
Güneşler doğsun diye yarınlarına
Ey memleket;
Yıldız yıldız kayacak,
Işık ışık söneceğiz...

Yalnız gemimizi
Saran fareler var...
Kaptan köşkünde oturuyorlar,
İştihaları da çok,
Yillardır
Habire yiyorlar...

Coğrafyamız vatanımız,
Memleketimiz,
Çarşaf değildir...
Çeken südüren eksik olmuyor
Şenelerdir...

.....

Burhan Kale

Miraç

Sen

Sana gelen
Sesine cevap veren
Simasından baharlar akan
Semaların bütün kapılarından bakan
Sevgisi ile can verip âşıkların canlarını yakan
Balığın karnında af nazarıyla bakan
Buluttan rahmet olup akan
Burağa yol veren
Başa gelen
Ben

Burhan Kale

Mor

İsyan edecek kadar özgür,
Yağmur duasında kalbi...
Gözleri ufuklarda,
Bakışları uzaklarda...
Kaydettiklerinden bihaber,
Kalmamış gibi hali...

Yeni arayışlarda sanki
Yeni adımlarla karşılıyor gibi her yeni günü...
Bir, gün ışığında dirilir...
Bir, yeşil yaprakla ümitlenir...
Bir yaprak düşse, gözleri buğulanır...
Hassas kalbi...

Burhan Kale

Müdür Bey...

"Köyün yolu asfalt derler inanma,
Gelsen de gözünle görse Müdür Bey!
Cahilsek de yalan söyleriz sanma,
Gelsen de gözünle görse Müdür Bey!

Yazarlar çizerler çilemiz bitmez,
Bu nasıl asfalttır ambulans gitmez...
Kırk imza toplarız bir muhtar etmez,
Gelsen de gözünle görse Müdür Bey!

Habip Köprüsü'nden geçmesi kolay,
Bu köyde kim muhtar seçilse olay...
Arzuhal eyledik geçti bak kaç ay,
Gelsen de gözünle görse Müdür Bey!

Sular bir gün gelir üç gün gözlenir,
Çeşmenin başında tadı özlenir...
Ciğer kebab olur yanar közlenir,
Gelsen de gözünle görse Müdür Bey!

Oturur dizine yaslar başını,
Göstermez kimseye gözün yaşını...
İstemez bir yardım yer az aşını,
Gelsen de gözünle görse Müdür Bey!

Askere gidenin çocuğu, eşi,
Bırakmaz yoksulluk sanki kardeşi...
Bir bak tütsün ocak, yansın ateşi,
Gelsen de gözünle görse Müdür Bey!

Benim işim değil deme de bir bak;
Sofraya konulan yemek kaç tabak...
Beş kişi kullanır ancak bir bardak,
Gelsen de gözünle görse Müdür Bey!

Parkeler döşenir, seneye sana
Muhtarım gelecek demişti bana...
Döşetir eşinden, dostundan yana,
Gelsen de gözünle görse Müdür Bey!

Ayşe Ana yaşar evi çökecek,
Bir umut gelecek bir gün görecek,
Halini bilecek yardım verecek,
Gelsen de gözünle görse Müdür Bey!

Eskiden yol iz yok daha betardi...
Komşuluk güçlüydü eş, dost yeterdi,
Bir ocakta pişer paya düşerdi...
Gelsen de gözünle görse Müdür Bey!

Tükenmiş sönmesin gözünde ferî,
Bir değer kazansın alnında terî,

Okul güzel olmuş ya hizmet eri...
Gelsen de gözünle görsen Müdür Bey!

Gelen gitmek ister bir torpil bulur,
Köyden çeker gider güya kurtulur...
Köylü mü millete efendi olur? ...
Gelsen de gözünle görsen Müdür Bey!

Ya kış da geliyor kar düşer yola,
Kul muhtaç olacak desene kula...
Kepçe, dozer n'olur vermesin mola,
Gelsen de gözünle görsen Müdür Bey!

Hiç gelir mi muhtar senin oraya,
Kaç ay var uğramaz oldu buraya...
Köy satılmaz fakat versek kiraya,
Gelsen de gözünle görsen Müdür Bey!

Bir garip köylüyüm hor görme beni,
Doğru dürüst diye söylerler seni...
Kol kırılmış kalmış gizliyor yeni,
Gelsen de gözünle görsen Müdür Bey! "

Burhan Kale

Müdür Bey'in Cevabı...

"Musa Dayı yok Hasan Ağa belli,
Sen dedin de hoca kaleme aldı...
Derdiniz otuz, kırk belki de elli...
Çözülmemiş çözmek bana mı kaldı?

Çorabı sen başına örsen Hasan A!
Gözünü açsan da görsen Hasan A!

Asfalt güzel hatta fazla bu köye,
Bulmuş da bunuyor derler adama...
Haline şükretsen şikâyet niye,
Her yazın yapılır yoluna yama...

Yiğide hakkını versen Hasan A!
Gözünü açsan da görsen Hasan A!

Sesini duyarım sen de abartma,
Asfaltın tek katlı yükü çok atma...
Doğruyu konuş da yalanı katma,
Dostumsun dostluğu bir pula satma...

Sofrayı da yere sersen Hasan A!
Gözünü açsan da görsen Hasan A!

Sen bir muhtar ol da gel hizmet eyle,
Nasıl oluyor bu kadar iş, neyle...
Peynir gemisi mi yüzün ya söyle?
Ağasın ağır ol uğraşma beyle...

Bahçende çiçekler dersen Hasan A!
Gözünü açsan da görsen Hasan A!

Suyun var kesilse bekler durursun,
Vermezsin bir haber yatar uyursun...
Düşene bir tekme sen de vurursun;
Devlet yapar müdür emir buyursun...

Bir de sen imkânın sersen Hasan A!
Açsan da gözünü görsen Hasan A!

Yoksulun halinden muzdarip olan...
Komşusu aç iken yok mu tok yatan?
Devlettir yine de bir çare bulan,
Köy müdür sana be sadece vatan?

Garibi, yoksulu sarsan Hasan A!
Açsan da gözünü görsen Hasan A!

Şehirden farkı yok evin, okulun...
Çok şükür açıktır yaz ve kış yolun...
Hak hukuk gözetip düz, doğru kalın...
Şekerdir yarısı sahtedir balın...

Çözüme kafanı yorsan Hasan A!
Açsan da gözünü görseñ Hasan A! "

Burhan Kale

Ne Olur Yıkılma

Bazen sert eser rüzgâr,
Ne olur yıkılma...
Her zaman meltem olmaz hayatta;
Bazen karanlık bir gece gibi sarar yalnızlık
Her yeri,
Ne olur kaybolma...

Kimsesizlik;
Bıçaktan keskin gelir üzerine bazen,
Bir bıçak gibi bilenen
Sen ol sen...

Kendini suçlama,
Yaşamaktır övgüye layık olan
Ellerini kirletmeden...
Adını anmadan,
Adı diline layık olmayanları...
Kalbini kirletmeden yaşamak...

Kendini suçlama,
Kimse senden masum değil
Tanrı karşısında...

Ve herkes zamana yenik
Yenilecek sonunda...
Ve gün gelecek
Elleri senden temiz kimse kalmayacak,
İnan bana...

Burhan Kale

Ne Seni Ne Beni Tanır Bu Devran...

Bekle vefa yakın bir zaman gelir,
Ne seni ne beni tanır bu devran...
Yeniden yepyeni bir cefa gelir,
Ne seni ne beni tanır bu devran...

Ne yangın sönecek ne ateşte kül,
Lokma büyük ise parçala ve böl,
Her taraf Sahra'dır her yerde bir göl,
Ne seni ne beni tanır bu devran...

Güvenme gücüne allara, mora,
Bir gün ecel gelir düşersin dara,
Bir adım ataman batarsın kara,
Ne seni ne beni tanır bu devran...

Çayını yudumla, manzara da hoş,
Sanırsın kendinden başka her şey boş,
Fırsat elde iken hep ardından koş,
Ne seni ne beni tanır bu devran...

Yaprak, çiçek, dalı, meyvesi tamam...
Sen sende kal yoksa ben de kalamam...
Bıraktığım yerde neden bulamam,
Ne seni ne beni tanır bu devran...

Ellerine konmuş bir turna yazık,
Kanadını yolup umudunu yık...
Bu kış günü nerden bulacak azık,
Ne seni ne beni tanır bu devran...

Millet malı yenmez gel sen de yeme,
Allah görür bizi bunu az görme,
Ne olacak herkes de yiyor deme,
Ne seni ne beni tanır bu devran...

Burhan Kale

O Dilerse

Rüyalar
Uyku
Gece
Abı hayat
Su
Yürek yangını
Ateş
Bir çözülmöz
Bilmece
Mor kanatlı at
Sonsuzluğa
Mahkûm
Hayat
Hasret içinde
Sultansız kalan
Saltanat
Süvarisine ağıladığı kadar
Var
Ağılarken dağlar
Yeniden dirilişin ufkuna bakar
Ne bu efkâr
O
Ol derse
Diriden ölü
Ölüden diri çıkar

Burhan Kale

Ormanın Kitabından...

Aslan bir kükredi "Benim bu orman,
Ormanın Kralı benim ben" dedi...
Çakal bir titredi "Alevin saman,
Üflesem sönersin bitersin" dedi...

"Ben bir efsaneyim adım da yeter,
Bir orman ardımda ot gibi biter,
Aslanın tahtında baykuşlar öter,"
Kartal " Pençemdesin yitersin" dedi...

Güvercin "Getirdim bir filden istek,
Aslana vurulsun ormanda köstek",
Tavşandan, tilkiden çıt yok, yok destek,
Çakal "Duman, duman tütersin" dedi...

Tavşan " Kartalın keskindir gözü,
Ormanda dinlenir tek onun sözü,
Her zaman haklıdır mangalda közü
Bırakmaz yanarsın atarsın" dedi...

Aslan "Bilemedim ormanın hali
Değişmiş çakalın, sırtlanın dili,
Karıncaya yutuyor koskoca fili,
Nasıl huzur ile yatarsın" dedi...

"Düzeni bozanın düzeni olmaz,
Bu orman çakala, sırtlana kalmaz,
Kartal yüksek uçar ormana dalmaz,
Sonunda yorulur bitersin" dedi...

Burhan Kale

Panaroma

Bırakma kendini yaban eline,
Sararan yapraklar toprağı bulur...
İnsan sahip çıkamaz olmuş diline,
Susmak zehirse de susan kurtulur...

Böl tamı ikiye nerde yarısı,
Arsız, hırsız dolu kara, sarısı;
Bal yapmak istiyor eşek arısı...
Eşkiya, dünyaya hükümdar olur...

Değeri kendinden menkul nicesi,
Gündüzü karanlık, kara gecesi...
Menfaat tanrısı mal, mülk hecesi,
Bela da Mevla da arayan bulur...

Kırılan cevizler hesapsız, hadsiz...
Okumuş olsa da cahillik dipsiz...
Şeytanın ardından gidiyor ipsiz,
Bu yolun sonunda kendiyle kalır...

Burhan Kale

Perili Köşk

Mevsim gibi bir aydır,
Tanklar geçer sokaklarından,
Sağlı sollu hizadalar
Selam durur kelli felli adamlar,
Besbelli ki bir bayramdır...

Bir büyük çelişki,
Dünün kahramanları
Bu gün
Çamurlu ayakları
Kapı önleri ile sokakları
Batıran
Onların korumak ve kollamak sloganları...

İç içe geçmiş sanki dünyalar,
Doğru değilmiş demek ki
Dinlediğimiz yalanlar...
Demek ki otuz yıllar geçse de
Unutulmazmış acılar...

Korku ile beslenenler,
Korkuyor görünürler...
Damıtarak acı dolu anları,
Saatleri, yılları,
Hesap sormanın hayali ile
Geleceğe bilenirler...

Baharla gelen
Seni bilirdik,
Çiçek yaprak bilmezdik
Darağacında...

Güne
Güneşle uyanmayı bilirdik,
Güneşi bilmezdik
Darağacında...

Gece
Yıldızları seyrederdik,
Ayı,
Mehtabı bilirdik...
Âşık olmayı
Ve vefayı,
Yağmurdan sonra toprak kokusu duyardık...

Yıldızı,
Ayı,
Mehtabı ve yağmuru
Bir de kokusunu toprağın bilmezdik
Darağacında...

Burhan Kale

Resimler

Bir bak ellerine
Ellerinde hayatın var
Gör avuçlarında hayat çizgini
Ellerinle tutun düşlerine
Resmet ellerinle geleceğini

Ellerin yanına düştü
Gördüm
İki damla yaş düştü
Eller düşmanı ellerinin
Gördüm
Ellerinden dökülen
Resimlerini...

Dilin bülbül
Ey gül
Baki kalsın diye
Senden sözlerin
Bu kubbenin altında
Davut gibi inledin
Lakin
Kendin söyledin kendin dinledin....

Yürüdün
Durmadin
Asla yılmadin
Yıkmak istediler
Sen yıkılmadin
Hak yola koşun dedin
Dedin de
Yolundan çevirmeye
Koşup durdular
Bir dağın başında pusu kurdular...

Kuyulara derinlere attılar
Kanlı gömleğini de bıraktılar
Pazarlarda esir diye sattılar
Aldılar verdiler zarar ettiler
Sen erdin sen buldun
Sen kurtuldun
Onlarsa kurumuş ekinlere döndüler...

Duyamadılar
Sesini
Seslerin en güzelini
Davetine
Taşlar ile karşılık verdiler
Bedduaya açılmadı yine de ellerin
Dualarınla dirildiler...

Burhan Kale

Saksı...

Sen;

Eski bir şarkı,
Kırık bir plakta...
Gölgesine sığınılan
Bir ağaç,
Altına minder atılan...
Bir köşede çizen, yazan, atan, tutan...
Demokrasiye katkı sağlamak için yola çıkan;
Sonsuz bir iştahla özgürlüğe aç dünyanın yuvarlağına sığmayacak kadar...

Sen;
Abur cubur alan,
Köşeyi dönemeyen köşedeki bakkaldan...
Doğuştan her şeyi bilen kanallarda çaka satan...
Nasıl zengin olduğunu anlatan kitap yazan fakirin cebindeki son kuruşu da arzulayan;
Umutların bitmesini bekleyen
O gözcü,
Hayata
Son
Noktasını
Koyacak
Kadar...

Sen;
Nereden Geldiği
Bilinmeyen...
Çocukların
Gözlerinden okunan,
Olur
Olmaz
Akan
Uzayan
Kısalan
Kaş ile göz arası kadar ...

Sen;
Yıkılmış bir gökyüzünün altındayken denizlerin suyunda kurtuluşu arayan
Ayakların ıslanırken gel gitlerde yüreğinde med cezirler olmayan
Nereden geldiğini düşünmediğin rüzgârda uçurtmasını uçuran
Kim olduğunu öğrenmeden kim olduklarını araştıran
Park ve bahçelerin son bahar yaprağı
Bu toprak bereketlidir
Bırak bu toprağı...

Burhan Kale

Sana Gelirken...

Şehrin ışıklarında,
Gurbetler akar...
Düşersin yine aklıma,
Hasretin öyle yakar...
Gözlerin gözlerime dolunca;
Aklım başımda kalmaz,
Düşüncem iflas eder...
Gemilere binerim,
Açılırım ufuklara...
Derin sularında kaybolur giderim...
Uzağında yaşamak isterim,
Sensizliğin...
Çiçekler açar
Yüreğimde
Seni her gördüğümde...
Unuturum hayatın acımasızlığını da
Herşey toz pempe olur senin yanında...

Bu rüyadan uyanmak istemem fakat;
Bir duvar gibi çarpar alnıma hayat...

Burhan Kale

Sayın Valim...

"Kapıdan Makama kırk kapı geçtim,
Ben garip köylüyüm bulamam Valim...
Susadım sanma ki bir yudum içtim,
Hiç ısrar eyleme kalamam Valim...

Özel Kalem dedi mesai bitti,
Sahi derdim neydi unuttum gitti,
Bu geliş bana bir kaç yıl yetti,
Boyumu aşar sular dalamam Valim...

Tepemden yaz günü vururken sıcak,
Muhtar aklın ermez demişti ancak,
Bulurum sanmıştım sen şu işe bak,
Bedava hava, su alamam Valim...

Gel dedin gelmişim gününde halkın,
Yardımcı bakarmış şu işe bakın,
Havale eyle derler dilekçe hakkın,
Bundan kelli kâtip olamam Valim...

"Milletle kucaklaş" milletim ben de,
Alacağım kaldı bak işte sende,
Sende suç yok suç duvar örende,
Çok sağlam örülmüş yıkamam Valim...

Dert benimdi Burhan Bey destan eyledi,
Katmadı bir beyan doğru söyledi,
O da bilemedi nasıl, neyledi,
Hoş gör onu daha bulamam Valim..."

Burhan Kale

Sen Bahar Ol...

Bırakma ellerimi,
Ellerimde ellerinin sıcaklığı olsun...
Gözlerim aramasın bir daha gözlerini,
Bakışların çiçek çiçek yüreğimde olsun...
Sen bahar ol baharlar getir,
Güller senden bir tebessüm olsun...

Yaşamak yalan biliyorsun
Gülmek eğlenmek yalan,
Avuttuğun yüreğim olsun...
Yaralanırım bir acı sözle,
Bir tatlı bakışın
İlacım olsun...

Burhan Kale

Sen Bir Gül De...

Gülüm benim bahçemde gül
Solsun gitsin, sen bir gül de...
Ağım anıp eğlensin el,
Ömrüm bitsin, sen bir gül de...

Gözlerim dolsa da öyle,
Hayat aşk değil mi söyle...
Gül benimle gönül eyle,
Aklım yitsin sen bir gül de...

Tuttum desem, elimde kor,
İstersen bir bilene sor...
Sevgini de bırakmam zor,
Mecnun etsin, sen bir gül de...

Ben aşkınla deniz derya,
Gerçek nedir ne ki rüya...
Sinek kanadı bu dünya,
Dönüp gitsin sen bir gül de...

Bakışların çiçekte renk,
Sanma bulunur sana denk...
Sönsün âlemdeki ahenk,
Güller solsun sen bir gül de...

Sevgin can içindeki can,
Kuyulardan çıkan sultan...
Saraylardan sonra zindan
Evim olsun, sen bir gül de...

Zülüflerin ister tara,
Sevdan ateş, içim yara...
Düşürsen de beni dara,
Can sağ olsun sen bir gül de...

Burhan Kale

Sen ve Ben

Sen ve ben;
Gece ve gündüz,
Yürek yangınında kana kana içilen su...
İki bakış arasında
Bir anlık ışıltı,
Bir sevgi sözü
Dudaktan dökülmeyen
Fakat duyulan yine de,
Bir öksüzün okşanan saçları,
Bir yetimin yüzündeki tebessüm...

Sen ve ben;
Anlatılamayacak kadar anlaşılır,
Masallar kadar sürekleiyici...
Ve daha neler...

Burhan Kale

Sensizlik Bir Yağmur...

Yorgunum göğsüne sar yatır beni,
Sensizlik bir yağmur ıslatır beni...
Her şey eski dünya bir sevgin yeni,
Sensizlik bir yağmur ıslatır beni...

Ellerim elinde ısınsa yine,
Uzak düşer niçin gözüm gözüne...
Hayat bir ince ip bağlı sözüne,
Sensizlik bir yağmur ıslatır beni...

Bu ömrüm sana yar muhtacın biri,
Zaman bir merhemse bana tesiri
Kalmamış, olmuşum aşkın esiri...
Sensizlik bir yağmur ıslatır beni...

Yirmiden, otuzdan, elliden, yüzden...
Konuşmadan baksan usandım sözden...
Çok bir şey istemem pay etsek azdan,
Sensizlik bir yağmur ıslatır beni...

Anlayan kalmamış gönül dilinden,
Mecnun, Leyla geçmiş aşkın halinden...
Aşkın pınarından içsem elinden,
Sensizlik bir yağmur ıslatır beni...

Burhan Kale

Sevda Türküsü

Bir sevda türküsü söylesen bana,
Dilinde bir sözün ve hilal kaşın...
Bir ömür yaşayıp doymasam sana,
Yaslasan omzuma o dertli başın...

Ne yazın ne kışın yanıp, donmadan,
Aşkın şarabını tadıp kanmadan,
Düşüp çöllerine adın anmadan,
Ölürsem düşmesin gözünden yaşın...

Kalbime bağlayıp tek tek telini,
Saçların rüzgârdan alsın yelini,
Yalvar yakar n'olur aç da elini,
Tek yüreğim olsun gönül sırdaşın...

Bir beyaz kelebek, kanadı renk renk,
Sanma ki dengindir, sanma sana denk...
Gece, gündüz, kaş, göz, her yerde ahenk...
Kim bilir, kim duyar sevgidir aşın...

Toprağın yangını yağmura bakar,
Yanında içimi hasretin yakar,
Nehirler sonunda denize akar,
Seni bekler durur canın yoldaşın...

Burhan Kale

Sevdanla Yanıp Öğrendim

Böyle bilmezdim gurbeti,
Yollara sorup öğrendim...
Bildiğimi sanırdım hasreti,
Sevdanla yanıp öğrendim...

Ne baharı ne yazı
İçerimde bir sızı
Ben aşkı bazı bazı
Sessiz ağlayıp öğrendim...

Burhan Kale

Sevdiğim...

Kaçırsın hayattan bir bilinmeze,
Gözlerin gizlesin yaşında beni...
Düşmedim çok şükür kıymet bilmeze,
Bir tel saç eylesen başında beni...

Denizler rengini sevdamdan alır,
Hasretinle bana geceler kalır,
Yüreğin severse elbette bulur
Ekmegin, tuzunda, aşında beni...

Ellerin suları yıkasın aksın,
Her zaman talihin yüzüne baksın,
Aşkının ateşi kalbimi yaksın
Bir sıcak düşün eyle kışında beni...

Beklesin aşıklar bir anı hayal,
Gerçeğin, yalanın neyin varsa al,
Beklemek üzere uykulara dal
Cennette otuz üç yaşında beni...

Burhan Kale

Sevgilim Hayalin Kapıma Vurur...

Gözlerin aklımı başımdan alır,
Hasretin bir yağmur hep beni bulur,
İçimde sevdanın o tadı kalır...
Mecnun çölde yiter, yeşil ot kurur,
Sevgilim hayalin kapıma vurur...

Şimdi kim çöllerde, kim deler dağı,
Arasan sorsan da ölüyü, sağı,
Örümcek aşk ile örerken ağı,
Kurşuni bir renk, göklerde durur...
Sevgilim hayalin kapıma vurur...

Karanlık bir gece, uzak adalar...
Kara bulutlar da saklı burdalar...
Yalnızım evimde, yalnız odalar...
Saksıda çiçekler yoksun ki kurur,
Sevgilim hayalin kapıma vurur...

Aşkın bir misafir değil ey melek,
Ben seni yaşadım buydu tek dilek,
Birlikte yaşayıp, beraber ölek...
Kalbim, bin bahardır ardından varır,
Sevgilim hayalin kapıma vurur...

Perdemi çekmişim içime düştüm,
Sıra sıra dağlar geçip de aştım,
Nice sırlar gördüm, bu işe şaştım...
Seven sevdiğini her yerde bulur,
Sevgilim hayalin kapıma vurur...

Bir an bile olsan benden uzakta,
Sanırım kalmışsın gibi tuzakta,
Renkleri unuttum, bir kara, akta...
Hayatın renkleri sevginle olur,
Sevgilim hayalin kapıma vurur...

Yaprağın yeşili, çiçeğin dalı...
Gözlerin dünyanın en tatlı balı...
Seni düşününce yeşili, alı...
Yadımda bakışın, o edan kalır,
Sevgilim hayalin kapıma vurur...

Gözlerim yaşarır, kirpiğim ıslak...
Hakkım olsun nolur sevgiyle bir bak...
Karanlık bu dünya, aşktan bir mum yak...
Güzel sözü güzel olanlar alır,
Sevgilim hayalin kapıma vurur...

Bir kar tanesisin, yağmur damlası,
Kuşların içinde bülbül yuvası...
Dört mevsimden süzölmüş gibi havası...
Ruhum bu hapisten senle kurtulur,

Sevgilim hayalin kapıma vurur...

Burhan Kale

Siyah Kara Değil...

Ahir zaman gelmiş daralmış yollar,
Siyah kara değil beyaz ak değil...
Bozulmuş bağ, bahçe kokuşmuş ballar...
Siyah kara değil beyaz ak değil...

Güneşi bir başka, bir başka ayı...
Kendini sanıyor emice, dayı...
Bir olan kendisi, kendi tek sayı...
Siyah kara değil beyaz ak değil...

Mal, mülk bir ırmak mı neden yunarsın?
Hırsıza, arsıza niçin kanarsın?
Bir dara düşünce Hakkı anarsın,
Siyah kara değil beyaz ak değil...

Üstüne alınır her söze kızar,
Mesleği demek ki sadece azar...
Kader mi kalem mi bozar hem yazar,
Siyah kara değil beyaz ak değil...

Gözünün yaşıyla ediyor alay,
"Bekâra kariyı boşamak kolay",
Tencere paslanmış tutmuyor kalay,
Siyah kara değil beyaz ak değil...

Kırk harami de kim rahmet okutur,
Yetimin hakkını cebe akıtır...
Hadi sütten geçtik tuzu kokutur,
Siyah kara değil beyaz ak değil...

Kendisi oğluymuş dedesi paşa,
Mukaddesat sanki elinde maşa...
Bir de cami, okul demez mi hâşâ...
Siyah kara değil beyaz ak değil...

El çek kul hakkıdır bu para, puldan...
Ayrılma Allah'ın çizdiği yoldan...
Hiç mi utanmadın Allah'tan, kuldan?
Siyah kara değil beyaz ak değil...

Yetimin, öksüzün hakkını yersin...
Hakkı şahit tutup benimdi dersin...
"Çalanı Hak bilir cezasın versin",
Siyah kara değil beyaz ak değil...

Burhan Kale

Sonsuzluk Beratı

Sen buldun, kurtuldun bu karanlıktan...
Hacer Annemizden gelen sandıktan
Çıkan bir kadehten, sunulan sudan,
İçenler uyanır derken uykudan...
Geride kalanlar denizin suyu,
Yaşamak sanırlar derin uykuyu...

Kim bilir gözlerin hangi semada,
Güvercinler uçar sessiz havada...
Kanadın yer ile gök kadar olsun,
Ruhun uçup gitsin Cennet'i bulsun...
Bahçende bir garip çiçeğin, gülün,
Dünya bu inletir şeyda bülbülün...

Yolculuk kıvrılır boynunu büker,
Yollar bir tarladır birçok şey biter...
Tohumdan meyveye dalın, yaprağın
Üstüne çekerek kara toprağın
Bağrına bir tohum gibi serilir;
Sonsuzluk beratı böyle verilir...

Burhan Kale

Sözün Özü

Merhamet dileğimdir
Merhamet sahibinden
Ellerim temizse de
Yüreğim değil
Kim ne kadar masum ki
Senin karşında
Gecelere sarılmış
Karanlıklarda kalmış
Şimşekleri duymamak için kulaklarını kapatmış
Yarılan denizlerden geçememiş
Musanın arkasına saklansa da
İsyanını örtememiş
Ne kadar kirlenmiş denizler
Ne kadar güne hasret gündüzler
Ve ne kadar vefasız dostlar

Burhan Kale

Suret

Gel...

Bu kor...
Ararım yar...

Sor...

Ateş zor...
Bulamam

dur...

Bu,
Yangın...
Bu,
Duman...
İki oda saman...

Sen gülmene, eğlenmene bak, yanan
Eksik olmaz dünyada, eksik olmaz aldatan, aldanan...
En çok güldüğüm de nedir biliyor musun kendini bir şey sanan...
Hâlbuki kalbinde kötülük beslerken, mesela kin, intikam... İnsan kalır mı insan?

Burhan Kale

Suyun Başında...

Utaniyorum;

Çiçeklere güllere
Kanadı kırık güvercinlere
Kıyanların yerine
Utaniyorum...
Baharları
Kışa
Umutları
Kuşa
Çevirenlerin
Yerine
Utaniyorum...

Utaniyorum;
Ellerinde kan kusan silahlarla
Silahları oyuncak sanan çocukların
Gülümsemelerini çalanlardan
Üstlerine doğan aydan
Utaniyorum...

Utaniyorum;
Bir dilim ekmek bulamayanlarla
Ekmeği dilimlemeden çöpe atanların
Birlikte yaşadığı şehirlerde
Yaşamaktan...

Utaniyorum;
Dilinden anladığıma bin pişman olarak
Yükselen binaların
Farkına bile varmadan
Aralarında
Kalan insanlığı
Sırtımda yük olarak
Taşımdan
Ve
Öylece
Yaşamaktan...

Utaniyorum;
Kıyımlarından zalimlerin
Vidansızların korkusuz hallerinden
Gözü olanların yüzsüzlüğünden...

Utaniyorum;
Korku ile kazdıkları dehlizlerinden
Kan ile doldurdukları nehirlerinden
Din adamlarını bile geçirerek
Firavun için yardıkları denizlerinden
Katilleri alkışlar içinde geçirmelerinden
Utaniyorum...

Ve

Kara niyetleri ile karanlığı besleyenlerin
Aydınlık şarkıları söylemelerinden
Davudi seslerinin arkasına gizlenmelerinden
Yüzlerini gizlemek için
Yusuf yüzlü maskeler edinmelerinden
Fidanlara kıyanların
Ağaçları kutsamalarından
Utaniyorum...

olmaktansa

Bırakın;
Denizlerin tuzlu sularına
Ellerinden tuttuğunuz tutsaklardan

Denizlerin köpüğü
Balıkların pulu olmayı göze alacak
Her şeyin Rabbine sığınacak
Balığın karnındaki peygamber gibi
Bir akşamüstü
Sahili selamete çıkacak
Ve
İnsanlığa muhtaç olduklarını sunacak
Dünyanın karanlık semalarına
Yeni bir ufuk açacak
Olanın
Bir kelebeğe dönüşmesi için
Yolları açın
Bırakın...

Burhan Kale

Şairin Günlüğünden...

Yanarsın gidersin aşkın odunda,
Ne değer verilir ne soran olur...
Kalmazsın kimsenin fikri yâdında,
Ne değer verilir ne soran olur...

Dağların ardından sesin duyulur,
Yüzüne gülünür ardın oyulur,
Adın bu toplumda sona koyulur,
Ne değer verilir ne soran olur...

Kim koyar bir meyve dalın, kolunda,
Nizamülmülk gibi sağın solunda,
Sen yürü yılmadan yalnız yolunda,
Ne değer verilir ne soran olur...

Açmaz bu bahçede lale, nilüfer,
İster yol düşü gör ister ömür ver,
Her ağaç sonunda yaprağın döker,
Ne değer verilir ne soran olur...

Kanadı kırık kuşun içtiği suyu,
Kıskanır uykusuz olan uykuyu,
Akli gözündedir çıkmaz ki huyu,
Ne değer verilir ne soran olur...

Bir çiçek koparsa gidiyor candan,
Kırılır billur cam gibi her yandan,
Hayata bir anlam kattığın andan,
Ne değer verilir ne soran olur...

Burhan Kale

Şehirde...

Sokaklar karanlık yağmurda yürü,
Bir yağmurla yunar sanma bu nehir...
Düşünü bırakma peşinde sürü,
İçine akarken su gibi şehir...

Gözlerin doluyor yaşın akıyor,
Yalnızca bir kuşun sesi aşına...
Pişmanlık her yerde bulup yakıyor,
İnsan yok her yerde karşında bina...

Her şehirde farklı ıslatır yağmur,
Sonrasında aynı koksa da toprak...
Ne kadar sakınsan bulaşır çamur,
Tüketir insanı şehri yaşamak...

Malla mülk değerli insan yitiyor,
Yıldızlar uzakta fakat gülüyor...
Ömür nedir dostum bir gün bitiyor,
Şehrin ellerinde insan ölüyor...

Burhan Kale

Tımarın Gelmiş De Geçiyor Bile...

Kim bıraktı seni öyle başıboş,
Tımarın gelmiş de geçiyor bile...
Kuyruğun ardından diyar diyar koş,
Tımarın gelmiş de geçiyor bile...

Yetimin gözünde yaş kalmasa da,
Yuların tutanlar hiç duymasa da,
Başına da Devlet kuşu konsa da,
Tımarın gelmiş de geçiyor bile...

Kırdığın cevizler denizde dalga,
Sesin gür çıksa da sanırsan karga,
Gölgen kaçır etmez seninle kavga,
Tımarın gelmiş de geçiyor bile...

Öküzlük belki de yapında vardır,
Adam olamadın işte yıllardır,
Her yer baba malın makara sardır,
Tımarın gelmiş de geçiyor bile...

Sağa sola saldır dursa kudurur,
Senden çok bulunur her yerde durur,
Gez göz arpacık tam hedefi vurur,
Tımarın gelmiş de geçiyor bile...

Faydasız çok işin geliş gidişin,
Hele bilir gibi kelam edişin,
Arpa yerken kırılmış önden dişin,
Tımarın gelmiş de geçiyor bile...

Yemlik seninse de uçar elinden,
Faydalı lafın da çıksın dilinden,
Eşek anlar tabi eşek halinden,
Tımarın gelmiş de geçiyor bile...

Kimseden korkmazsın doğru tamam da,
Kirinden arın gel bırak hamamda,
Sinek izi gibi yapıştın camda,
Tımarın gelmiş de geçiyor bile...

Kral çıplak desen ezen ezene,
Yuh olsun zalimle olup gezene,
Sözüm sezenedir değil düzene,
Tımarın gelmiş de geçiyor bile...

Burhan Kale

Toprak DoYurur

Hep bana hep bana deme arkadaş,
İnsanın gözünü toprak doYurur...
Helal mi haram mı yeme arkadaş,
İnsanın gözünü toprak doYurur...

Denizde yüzse de ayda gezse de,
Kendinden zayıfı bulup ezse de,
İnci, mercan, altın, gümüş dizse de,
İnsanın gözünü toprak doYurur...

Bilmez ki kendinden başkası da can,
Uzun zannettiği yaşamak bir an,
Emeli bitmeden tükenir zaman,
İnsanın gözünü toprak doYurur...

Bırakmaz kimseye akı, karayı,
Hısım akrabayla açar arayı,
Unutur Allah'ı bulur parayı,
İnsanın gözünü toprak doYurur...

Ne yanar ne kanar erir mum gibi,
Hep uzağa bakar görünmez dibi,
Kendini bu mülkün sanar sahibi,
İnsanın gözünü toprak doYurur...

Davetine bir gün olsa da uymaz,
Kulağını kapar sesini duymaz,
Geçip giden günü ömürden saymaz,
İnsanın gözünü toprak doYurur...

Ele söyler sözün hiç hisse almaz,
Arayan bulsa da soran hiç bulmaz,
Bu dünya bir handır kimseye kalmaz,
İnsanın gözünü toprak doYurur...

Burhan Kale

Tükenmez Yıldızın...

Bir sevda masalı anlatsan bana;
Kerem'i Aslı'yı yakan sevdadan,
Mecnun'un içine akan sevdadan...
Bir sevda masalı anlatsan bana;
Irmağa karışan coşan sevdadan...

Her nefes iki hı yaşamak zikir;
Ayın şavkı vurur sular durulmuş,
Her güzelden geçmiş Sana vurulmuş...
Her nefes iki hı yaşamak zikir;
Kalmasın bende bir başka fikir...

Tüketen tartışan yaşayan olsun;
Uzattım ellerim güllerin nerde,
Tek çaremiz Sensin bilinmez derde...
Tüketen tartışan yaşayan olsun;
Ben O'nu bulamam O beni bulsun...

Yıldızın tükenmez Senindir gökler;
İsminle nur olur sıradan sözler,
Yolunu bekleyip duruyor gözler...
Yıldızın tükenmez Senindir gökler;
Seni seven elbet hep Seni bekler...

Şefaât Ya Nebi Ya Resul Ya Nur;
Şana feda herşey aşkıdır Cennet,
Aşkına tutsağım hem de müebbet...
Şefaât Ya Nebi Ya Resul Ya Nur;
Sensiz bu dünyada bulunmaz huzur...

Burhan Kale

Uçurtmalarım

İçimde kıvrılan yollara bir düş,
Yıkamaz geceler yıkar mı sandın...
Hayra yorulur mu olur olmaz düş,
Her görülen düşü çıkar mı sandın...

Sen bende bir garip sonsuz bilmece,
Ardından giderim ben gündüz ve gece,
Aşk sanma ki birkaç kelime, hece,
Öyle olsa içini yakar mı sandın...

Kaderini kendin yazdığın sanma,
Nefsinin dediği her söze kanma,
Eller seni bilmez sen bil inanma,
İnsanlar çulsuza bakar mı sandın...

Gözlerinde kaybolur denizler, sular,
Deme bana niçin haram uykular,
Senin de bir yerde bekleyen var,
Boşuna bu devran döner mi sandın...

Aldığın nefesi çok gören kansız,
Nefes alsa da yok sanırsın cansız,
Her yanı adamı değil ki yansız,
Düşenin elinden tutar mı sandın...

Kalbi yok bekleme merhamet ondan,
Huy çıkmaz demişler ölmeden candan,
Allah ayırmasın dini İslam'dan,
Hakkın divanında durur mu sandın...

Kendi karasına kara demeyen,
Kendiyle oturup haram yemeyen,
Zulmüne rızayla boyun eğmeyen
Su olsa yolunda akar mı sandın...

Gözünün üstünde kaşın var gel de,
Memleketin olur en uzak belde,
İnsanlığın kalır kazancın elde,
Her ateş herkesi yakar mı sandın...

Zalime zalim de bu korku neden,
Bir metre mezara sığıyor beden,
Geriye dönmüyor bir defa giden,
Zalim zulmü ile kalır mı sandın...

Rahatın kaçarsa olursun rahat,
Hep uyuklamakla geçmez bu hayat,
Elde değil sende ara kabahat,
Hatasız kul olmaz olur mu sandın...

Yakar yıkar bozar düzen kuruyor,
Sorusuna kendi cevap buluyor,

Küçüldükçe büyük adam oluyor,
Arkasında kimse durur mu sandın...

Hece taşı diker yazısı pullu,
Hiç ölmeyecek gibi kapısı kullu,
Tilkiden de kurnaz çıkışlı yollu,
Minarede kılıf kalır mı sandın...

İbrahim görünce odun getirir,
Bir hayrı varsa da onu bitirir,
Hayra çağırdım der şerre götürür,
Herkesi sen gibi olur mu sandın...

Yazan çizen durur sağ ve solunda,
O karınca gibi Kâbe yolunda,
Bin bir kul hakkı var durur boynunda,
Kul hakkı insanda kalır mı sandın...

Sen anlat ikna et dinlenir sözün,
Gözyaşı görmemiş bilmiyor gözün,
Hak aşkıyla yanmamış ki hiç özün,
Sormayan menzile varır mı sandın...

Ardında durduğun günahdır yeter,
Gün gelir zamanı herkesin biter,
Viran olur yurdu baykuşlar öter,
Dünya Süleyman'a kalır mı sandın...

Söylemek istersin içinde kalır,
Kalp kıran elbette birçok ah alır,
Kendisi çok büyük bir adam olur,
Kayıp vicdanını bulur mu sanır...

Söz verirse yapar lakin söz vermez,
Hep ufukta gözü önünü görmez,
Dal dikende eli gül bulup dermez,
Yaralara merhem olur mu sandın...

Kapısına gitsen tanımaz bilmez,
Hızır değil yardım istesen gelmez,
Ferhat değil doğru dağları delmez,
Şirin aşkı ile gezer mi sandın...

Elinde kalemi yazsa yazamaz,
Her teli bilir de sazı çalamaz,
Gönül eri değil gönül alamaz,
Halinle anlatsan sezer mi sandın...

Bir köşe bulunca kalemi satar,
Hak ile hukuka sanma can atar,
Garibe yoksula hor gözle bakar,
Sırça sarayından çıkar mı sandın...

Kimi yapar rüzgâr esse yıkılır,
Kimisi utanmaz sanma sıkılır,
Kiminin yüzüne mecbur bakılır,
Ses duymuyor diye sağır mı sandın...

Ölçüp biçip giden dönmüyor daha,
Ertele tövbeyi yarın sabaha,
Ecel sana gelmez çok vardır daha,
Nefsin nasihati alır mı sandın...

Gönlünde bir yeri en güzel yeri,
Allah'a ayır da ol gönül eri,
Huzura erdiren O gönülleri,
Başkası sesini duyar mı sandın...

Ellerin duaya açıldığında,
Adeta kanatsız uçulduğunda,
Nefsinden kurtulup kaçıldığında,
Nefs seni bırakır kaçır mı sandın...

Gurbetlerde yanıp pişmeden olmaz,
Toz toprak yollara düşmeden olmaz,
Arayıp Hak yolu bulmadan olmaz,
Yanmayana kapı açar mı sandın...

Çölleri aşanlar buldular O'nu,
Yollarda koşanlar buldular O'nu,
Sel olup çoşanlar buldular O'nu,
Sırrını herkese açar mı sandın...

El gibi el ele ellerle oldun,
Neye layık isen sen onu buldun,
Unutturdun sandın sanki kurtuldun,
Yalanına Allah kanar mı sandın...

Nefsini düşman bil dedi bilmedin,
Yetimin gözyaşın bir gün silmedin,
Günde beş vakit gel dedi gelmedin,
Ateşin dünyada kalır mı sandın...

Hep zevk sefa ile sürdün ömrünü,
Düşünmedin bir an o son gününü,
Kime verdin Allah evi gönlünü,
Gönlün O'nsuz Sırat geçer mi sandın...

Günü güne ekle O da ekliyor,
Hesap kitap için seni bekliyor,
Rahmetine sığın affım çok diyor,
Amelinle Cennet olur mu sandın...

Baktığından öte görmediğin var,

Bildiğinden öte bilmediğın var,
Çözülür olsa da sır içre sırlar,
Aramayan Dostu bulur mu sandın...

Hesabın kendin yap aklın fikrinle
Sevgisini kazan dilin zikrinle
Herkesten zengin ol hamdın şükrünle
Kimseye minnetin kalır mı sandın...

Burhan Kale

Unuttum Ellerini Annem

Unuttum ellerini annem,
Ellerinin sıcaklığını değil...

Yüzün hayal meyal olsa da aklımda
Gözlerinin sıcaklığı değil...

Gözümün nuru derdin ya bana,
Dünya bir gülme yeri değil...
Hep arama yeri,
Bulma yeri değil...

Yüreğinin sıcaklığını taşıma, paylaşma yeri
Bir yürek sığacağı bulma yeri değil...

Kendinden bir şeyler katma yeri,
Hayatı yaşanır kılmak için...

Takvimler, saatler,
Hasretlere sayılı,
Gözyaşlarına kurulu,
Akı ak değil karası kara değil,
Sultanları adil değil...

Unuttum ellerini annem,
Ellerinin sıcaklığını değil...

Burhan Kale

Ustaya Mektup II

Bahçene, bağına, çiçek, dalına...
Elmaya, üzüme doy da gel usta...
Güvenme dertlere şifa balına,
Kalbine imanı koy da gel usta...

Senin de hatan çok derler sonunda,
Bulunmaz hiç kimse sağın solunda...
Kaderden kaçılmaz yürü yolunda,
Milletin sesini duy da gel usta...

Hak, hukuk, adalet, merhamet sende...
Dünya bir gün dize gelir önünde...
Yıkılanı yap dur bozuk düzende,
Zalime acıma kıy da gel usta...

Özgürce gezilsin kardeş olunsun,
Bir vatan, bir bayrak sonsuz salınsın...
Ebede kadar hep kardeş kalınsın,
Küçük sev büyüğü say da gel usta...

Menfaat peşinde yoktur ayarı,
Ne bulsa tüketir bal yapmaz arı...
Bir gün adam olur sanma hıyarı;
Kes cacığa doğra soy da gel usta...

Kim kimi dinliyor kimden ders alır,
Yapanın ettiği yanına kalır...
Akşam erken gelir günler kısalır,
Aç gönül gözünü ney de gel usta...

Ne zaman bitecek bu derin uyku,
Yerin çıkardığı en saf, temiz su...
Geldiğin diyardan bir gül kokusu;
Edana, sedana yay da gel usta...

İnsan var insandır yücedir yüce,
Kimi tapar sade para ve güce...
Kapılar ardında çöz de bilmece,
Seven de unuttur ay da gel usta...

Alkış tutan eller bir gün yorulur,
Ceylan güzelse de avdır vurulur...
Gerçek bir lidersin selam durulur,
Sen de Hakkı tutup uy da gel usta...

İnsan sever elbet güzel sözleri,
Kendine sevgiyle bakan gözleri...
Aldansak affeder Allah bizleri,
Nefsine uyma ha cayda gel usta...

Sana selam eyler dilini tutmaz,
Alınca kalemi lafını yutmaz...

Davud ehli dildir hiç yalan katmaz,
On bir kıta işte say da gel usta...

Burhan Kale

Ustaya Mektup...

Emanet ehline verilir sanma,
Dünya ne haldedir sorma be usta...
Anlarsan büyük söz her lafa kanma,
Uğraşma kafanı yorma be usta...

İnanma sevginle taşıp dolana,
Kendini bulmadan seni buluna...
Dilin kemiği yok yalan dolana
Düşenin ardında durma be usta...

Tembel yaşar gider hazır mirasla...
Adamın hası var eğilmez asla,
Hiç korkma sırtını git ona yasla...
Sen de garip görüp vurma be usta...

Bunu oturtunuz bura ne diye,
Enayi kimseden almaz hediye...
Yetimin malını yemedi diye,
Diyardan diyara yorma be usta...

Başın zirvededir hedefin yüksek,
Bir devi devirir küçük bir tümsek...
Biraz önüne bak adım at tek tek,
Yaparsan gönül yap kırma be usta...

Gözünün önünde perdeler derken,
Hırsızı görmezsin malını yerken...
Geç yatsan da kalk n'olursun erken,
Her düşünüyü hayra yorma be usta...

Hep senden bilinir kurdun yediği,
Arkanda olanın sözü, dediği...
Neyine yetmiyor köyün hediği,
Şehirler kirlidir varma be usta...

Bilirim aslansın şanın da vardır
Fermanlar sendedir işte yıllardır,
Olur mu herkeste o duygu ardır,
Tilkiyle kümese girme be usta...

Bildiğin çoksa da her şey de değil,
Yetime sahip çık gözyaşını sil...
Sadece Allah'a secde et eğil,
Nefsinin ardında kalma be usta...

Gurbet bir başkadır bitmez yolları,
Hep boşluğu sarar soğuk kolları...
Rengini kaybetme beyaz, alları
Bırakıp morları alma be usta...

Selam sona kaldı sen de el oldun,
Ne desen alkışlar elleri buldun...

İnşallah Allah'ın aşkıyla doldun,
Desinlere namaz kılma be usta...

Burhan Kale

Vuslat Arzusu

Artık sadece Senin ikliminde yaşamak...
Ya Muhammed kalbimi sadece Sana açmak...

Vuslatın arzusuyla bir ömür yanadurmak...
Eteğinden tutarak nihayet Hakka varmak...

Gel gel demek çağırmak ta yürekten kavrulmak...
Ülfetin ateşinde yanıp yanıp savrulmak...
Ne güzelsin Ya Nebi sevdana tutulmuşum
Elimden tut n'olursun kuyuya atılmışım...
Şu Diyarı Mısır'da pazarda satılmışım...

Kalbim Sana muhtaçmış ben başka dünyalarda
Istirap içindeyken geldin tuttun elimden...
Seni görmek dilerken her gece rüyalarda,
Kalbimi yakan aşkın çıkmadıkça kalbimden
Anla ki Ya Muhammed aşkınla yaşıyorum...
Nuruna müştak olan anlar benim halimden...
Irak değildir gönlüm O Vefa Sultanı'dır,
Resulullah'tır O dertlerin dermanıdır...

Nasıl yakar hasretin hayalimden geçen de...
Upuzun gecelerde arar gözlerim Seni...
Ruhum bir garip bülbül gül kokulu bahçende
Uçmak ister... Ya Nebi, bırakma çölde beni...
Neyleyim ney gibiyim rüzgâr savurur beni,
Uzaklığım dünyandan yakar kavurur beni...

Mahzun olma dayanmaz gönlüm buna Efendim;
Uçmak elinden akan sulara gönlüm kanmak...
Hızır'la seyahatler... Yollar Sana Efendim...
Âşıkların budur kaderi, aşkınla yanmak...
Mümkün mü şefaatin bizden yana Efendim?
Müminlerin diliyle, hasretle ismin anmak...
Ellerin gül kokusu doyur bizi Efendim...
Dünyanın uykusundan Cennetine uyandır...
İsmin yaşatır kalbim Muhammed Ahmet Mahmut
Ne güzeldir Mustafa şefaatin bir umut...

Burhan Kale

Ya Resul Buyur

Aşkın bir güneş varlığınsa nur,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...
İnsanlar aldanmış sesini duyur,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Acep sahibi kim bülbülün, gülün...
Cehalet her yerde... Aranır elin...
Gönüllerde huzur meltemin, yelin...
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Asırlık sorunlar çözülür yemin,
Aramıza dönsen gelsen El-Emin...
Bir Salâvat oku... Burağına bin...
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Dünyanın ardından gittin yoruldun,
Ona buna koştun kime kul oldun...
Ümmeti oldun da işte kurtuldun,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Hal ehli olmayan ne bilsin halden,
Aşkını tatmayan bilmez bu dilden...
Seni unutanlar dilenir elden,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Can kuşu uçuyor candan yuvandan,
Zayıflar çıkıyor kopup halkandan...
Ayırma bizleri kutlu davandan,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

İçime akıyor yıldızlar senden,
Kurtulamıyorum nefsimden tenden...
Kapından ayırma eyle bir benden,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Hicret yok yöneliş mal, mülk, paraya...
Ne zaman hangi gün gelecek sıra...
Hicreti ile gel bekler mağara...
Ne kadar özledik Ya Resul buyur...

Ne zaman bu yollar Sana varacak,
Mazlumun masumun halin soracak,
Zalimin önünde bir set olacak,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Sevgidir yaşanan Senin dünyanda,
Nefret tohumları olur atan da...
İmanla İslam'la yaşat Vatanda,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Bir fayda umarak dünya kirinden,
Zalim kim var adın anan birinden...

Eyle Sen bizleri gönül erinden,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Ne zaman ne mekân kaydı var Sende,
Sonsuza ulaşır kapında bende...
Kalp insanı eyle bırakma tende,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

İçimi yakınca hasret uzakta,
Bilemem renkleri karada, akta...
Musa'nın gittiği kutlu ışıktta,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Kim bilir kim kimdir nerededir yolu,
Ömür böyle imiş hasretin dolu...
Sayende olunur Allah'ın kulu,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Kabrine varmak ki nasip olur mu?
Bu ne devlettir ki bana kalır mı?
Azrail ruhumu orda alır mı?
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Sevginle gözyaşı dökülür akar,
Sadece yüreği sevgidir yakar...
Seninle bahardır her mevsim bahar,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Bilal'dan ezanı dinlemek duymak,
Allah'ın emrine her zaman uymak...
Mümkün mü yerine putları koymak,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

"Yol Düşü" düşleyip yollara sordum;
Gönlümde bezedim, kafamda kurdum...
Geldim de sonunda kapına vurdum,
Ne kadar özledim Ya Resul buyur...

Burhan Kale

Yahyalı Yahyalı...

Yaşamak ne demek can içinde can,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...
Herkesin elinde değil mi ferman,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Düşte gel yollara uğra bir ara,
Çamlıca tarafı güzel manzara,
Dikme'nin yelinde saçını tara,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Dikme konağının taşları sarı,
Devriye geziyor jandarmaları,
Rüzgârgülleri var az çık yukarı,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Su deposu yüksek yerededir eser,
Avlağa'da rüzgâr nefesin keser,
Tandırdada anneler bazlama düzer,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Karaköy bir başka çalışır durur,
Muhtarı ha bire yolunu sorur,
Her işi yaptırır bir yolun bulur,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Kuzuoluk gerçek kuzusu bekler,
Yol kenarlarında açar çiçekler,
Bir hayat sevinci börtü böcekler,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Sazak'ta insanın gözleri güler,
Bu sevgi oldukça seni kim böler,
Yüreğini götür ellerine ver,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Süleymanfakılı bir küçücük yer,
Her taraf her yöne yolum olsun der,
İmkânın var ise önlerine ser,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Taşhan dedik sanma kalbi de taştan,
Paylaşır herkesle yediği aştan,
Saygısı sevgisi kavim kardaştan,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Denizovası'nda birkaç ev durur,
Muhtar kışın Develi'de oturur,
Hastası eksik olmaz yolu açılır,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Ulupınar orman içinde bir hoş,
Unut dertlerini haydi durma hoş,

Hacer Ormanı'nda kendine gel coş,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Kapuzbaşı sular yüksekten akar,
Toprağı çiçeği bir başka kokar,
Biraz da kuraktır sığağı yakar,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Şelale bir değil tam yedi tane,
Her biri bir başka hepsi şahane,
Yolu da çok güzel etme bahane,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Veda et denize, köşke, yalıya,
Duygular resmolmuş sanki halıya,
Gözlerinle gör gel de Yahyalı'ya,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Horozpınar o da Allah'ın kulu,
Köy Kenarı yiğit kahraman dolu,
Bu sene yapılır inşallah yolu,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Orada bir köy var Balcı'dır adı,
Güzeldir gerçekten balının tadı,
Mustafa nedense çoğunun adı,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Burhaniye sever ikram izzeti,
Ekmeği aşında olur lezzeti,
Üstünden eksilmez hiç bereketi,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Büyükçakır tepede bir tek taş gibi,
İsteği sınırsız görünmez dibi,
Güney Şelalenin sanki sahibi,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Çavdaruşağı'nın köprüsü Sırat,
Çesaretin yoksa bir iki tur at,
İmamevi, lojman onların murat,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Yol kenarı baraj, ağaç, ormanlık,,
Görünür Yeşilköy sonra Çağlalık,,
Çok kibar köylüsü yapmaz kabalık,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Derlermiş yiğidin hasına deli,
Aliuşağı'nı gelip görmeli,
Güler yüzlü köylü hem tatlı dili,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Sanma ki ceketin ardından gider,
Ağcaşar her zaman doğruyu söyler,
Gelse de Kıyamet bir fidan diker,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Senirköy yolun sağı solunda,
Bir şehit babası kırık dalında,
Kaymakam tutunmuş durur kolunda,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Kanal açar boru ister hiç durmaz,
Hizmet için gezer tozar oturmaz,
Çubuklu bulunur yolu sorulmaz,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Yuları kamera ile izlenir,
Hırlısı hırsızı her an gözlenir,
Memleket değil mi tabii özlenir,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

İlyaslı muhtarlık bahçesi yeşil,
Kendini hiç sıkma evindesin bil,
Hoş sohbet ye, iç, gül, yeniden diril,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Mustafabeyli'de adamın hası,
Çok da güzel olur yenir elması,
Az bile dedim ben vardır dahası,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Okulun bahçesi çocukla dolu,
Ayçiçek tarlası Kopçu'nun yolu,
Minareyi yapan Allah'ın kulu,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Kocahacılı'dır duralım biraz,
Yol üstü yenilir çok tatlı kiraz,
Geçip gitmek olmaz uğra sen her yaz,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Yerköy muhtarlığın arkası çardak,,
Çayı hiç kesmez iç on beş bardak,,
Gözleri gülüyor yürekleri ak,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Kirazlı'nın yolu bağ bahçe ve dar,
Köyünden de güzel insanları var,
Gör Konyayı fakat orda kıl karar,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Derebağ Çağlayan sular savrulur,

Muhtarın yerinde etler kavrulur,
Muhabbet, hoş sohbet ehlini bulur,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Ulu Camiinde ezanlar yanık,
Yahya Gazi canlı sanki uyanık,
Hacı Hasan Hoca halkına tanık,
Kayseri bir inci Yahyalı mercan...

Burhan KALE

Burhan Kale

Yaz Kızım...

Yaz kızım; Adem'den beri kaç devir,
Kaç bahar geçince yıldızlar söner...
Kanmasın, yanmasın hiç kimse çevir...
İnsan nasıl zalim bir kula döner...

Yaz kızım; insanın derdi, dermanı...
Yağmuru istemez, duaya çıkar...
Kendi yazar, bozar, tutmaz fermanı...
Zorlukla kurar da kolayca yıkar...

Yaz kızım; nehirler akıp da gider;
Elini yüzünü yine de yumaz...
Aklını kullanmaz, emanet eder...
Hep ellerde yaşar, kendini bulmaz...

Yaz kızım; suçunu oku yüzüne,
Oku ağaç, dal, toprağa, suya...
Savunsun kendini bir bak sözüne,
Cezası bellidir mahkum uykuya...

Yaz kızım; Sezar'ın hakkı Sezar'a...
Göl maya tutarsa şehir kurtulur ...
Al gülüm, ver gülüm geldik nazara...
Roma Sezar'ını nasılsa bulur...

Burhan Kale

Yıldızlar ve Sen

Çok uzak bir zaman;
Bir bakış ve iki kalp arasında yaşanan...
Dudaklarından dökülen abı hayat sözlerin,
Saçların gecelerde yanan
Işıl ışıl yıldız gibi sevgilim...

Kanadı kırık kuşlar içimde;
Uçmaya bir gücüm olursa senden...
Ne kederlerdeyim bilirsin bu gurbetelde;
İsmin ile beslenir açlığım gider,
Dudaklarıma şeker şerbetim sende...

Burhan Kale

Yiğit...

Dilimden döküldü bir veda sözü,
Bir mart günü için yakarak gittim...
İnsanın dayanmaz ciğeri, özü,
Döndüm gözlerine bakarak gittim...

Değerim ne de çok bilenim azdı,
Gerçeğim gizlendi bir Allah yazdı...
Şahidim kıldığım o son namazdı,
Zemzem suyu gibi akarak gittim...

Bir beyaz gömleğim bir de kar vardı,
Ne çabuk çakallar etrafım sardı...
Açarak ellerim Rabbe yalvardı,
Şehitlik rozeti takarak gittim...

Üşüyor ellerim bilmez sığağı,
Arasın bulsunlar köşe, bucağı...
Sönmesin vatanda birlik ocağı,
Dosta koşar adım sayarak gittim...

Kardelen İsmail, güneş ve ateş...
Dağların içinde seçilmiş bu Keş...
Bulunmaz bu zulme dünyada bir eş,
Hakkın davetine uyararak gittim...

Burhan Kale

Yolcu Misali...

Dünyada bir yolcu misali canın,
Kanatlar takınsan uçsan n'olacak...
Mal, mülk, altın, gümüş olsa her yanın,
Bir gün ecel seni yine bulacak...

Tatlara acı veren ölümü bir an,
Kıymetini bilsen elinde zaman,
Padişah O. Sen, ben kuluz, O Sultan,
Fermanı ne ise odur olacak...

Nasihat almazlar bileni çoktur,
Kuru söze derler karnımız toktur,
Marifetullahı duyanı yoktur,
Bu zamanın sonu nedir n'olacak...

Nefsine güvenme aldatır seni,
Alkışlar insanlar hep elbiseni,
Bitecek ye kürküm demenin devri,
Takke düşünce kel çıkar n'olacak...

Biz de adam sandık değilmiş meğer,
Belli ki vurmuşlar eşeğe semer,
Herkesin değeri kendisi eder,
Alışmış sürünür bakar n'olacak...

Ellerin boş kalır yol bittiğinde,
Dost dosta gidip düşman terk ettiğinde,
Durgun sular gibi durma yerinde,
Duran sular bir gün kokar n'olacak...

Bu dünya acayip bir penceredir,
Kimine gündüz kimine gecedir,
Dilin susar oysa birkaç hecedir,
Demezsен hesabın sorar n'olacak...

Zaman su misali mekânın da dar,
Zannetme önünde uzun yıllar var,
Bitmez sanma biter kış, kıyamet, kar,
Yüreğinde güller açar n'olacak...

Eteğine döküp saçamadıkça,
Yepyeni ufuklar açamadıkça,
Nefsinin elinden kaçamadıkça,
Öylece kalırsın naçar n'olacak...

Ne yangının biter ne ocak tüter,
Sevenin, sevdiğin gün gelir yiter,
Sevdiğini Allah için sev yeter,
Sevgi her kapıyı açar olacak....

Burhan Kale

Yollar

Yollar;
Uzayan yollar...
Bıçak gibi kesen yüzümü,
Rüzgâr mı hasretin mi yar?

Dağlar;
Akıp giden dağlar...
Bağrında kimleri saklarsın,
Hangi yılanlara kucak açarsın,
Beklerken dağların ardında yar...

Düşmanı kurşunla vurur...
Dostu sözüyle vurur...
Gözünün yaşı nedir ki yüreğinin yası yanında,
Fırat gibi derinden akar
Geçip gider yıllar...

Burhan Kale

Yollar ve Düşler

Ellerin alınma ap ak yazgılar çizsin,
Yüreğinde gizli Cennetler annelerin...
Vuslatına ermek için alınsın nefesler,
Ağladığını varsın görenler olsun,
Tanrı olmadığını gösterir gözyaşların...
Avuçların bir duaya açılsın dostum;
Nasıl olsa dünya üç günlük değil mi dostum...

Burhan Kale

Yunus'a Sesleniş

Işığı eksildi garip dünyanın,
Nerdesin Ey Yunus dön aramıza...
Cennet bile olsa şimdi her yanın,
Yeniden nefes ver bu dünyamıza...

Gel seni çağırın mahzun gönlüme,
Bir dertte sen verme gel ey Yunusum...
Sevgi ver iman ver bomboş gönlüme,
Asrın kabuğunu del ey Yunusum...

Bak açık ellerim kalbim de açık,
Bekliyorum Taptuk gibi yolunu...
Ümitlerim bitmeden karşıma çık,
At sırtıma eski püskü çulunu...

Al beni uzağa uzağa götür,
Aramasın görmesin hiç kimse beni...
Ya kendin gel yahut bir haber getir,
Hangi gönül kabul etmez ki seni...

Dertlerim asadır elime benim,
Ben bir başak değil nefes isterim...
Gelsin ardım sıra artık bedenim,
Asanı at Yunus bulmak isterim...

Kapına gelmişim sana muhtacım
İstersen eşiğe başım koyayım
Yıllardır Yunusum yıllardır acım
İzin ver sevgiye ben de doyayım...

Öğret öğrenecek çok şeyimiz var,
Nedir ruhumuza azap çektiren...
Kalbimiz yaşasın dört mevsim bahar,
Seni bulsun benliğini yitiren...

Burhan Kale

Yusuf'un Döner...

Başında eserken rüzgârın serin,
Gönlünde kırılır bilinmez yerin...
Kimse görmese de hep akar derin...
Gözyaşın eksilmez Yusuf'un dönmez,
İmanın besliyor ümidin sönmez...

Baharın bir yalan yazın bir hülya,
Zalimin elinde kalmış bu dünya...
Sanma hayra çıkar en güzel rüya,
Gözyaşın eksilmez Yusuf'un dönmez,
İmanın besliyor ümidin sönmez...

Gidersin Hızır'ın ardında yola,
Takılır ayağın parayla pula...
Yakışmaz ahvalin yakışmaz kula,
Gözyaşın eksilmez Yusuf'un dönmez,
İmanın besliyor ümidin sönmez...

Tutamadın elin kirli ellerin,
Bakamadın soldu gitti güllerin,
Medine'den ferah eser yellerin...
Gözyaşın eksilmez Yusuf'un dönmez,
İmanın besliyor ümidin sönmez...

Ne yanar ne kanar ateşi, suyu;
Bilirim sende var peygamber huyu...
Yusuf'u dibinde tutsa da kuyu...
Gözyaşın tükense Yusuf'un döner,
Allah bu zalimi zalimle yener...

Burhan Kale

Yüreğim...

Dışarıda kar, kış, soğuk bir rüzgâr,
Senin elin üşür, benim yüreğim...
Herkes gülemez ki ağlayan da var,
Senin dilin Üşür, benim yüreğim...

Görürsen bir garip fakir insanı,
Yük sanki sanırsan kendine canı,
Anlarsan ondaki sabrı, imanı,
Senin halin üşür, benim yüreğim...

Bir yiğit bir yitik bir dağ başında,
Ay yıldız bayrak var hilal kaşında,
Şehit olmuş gitmiş bak genç yaşında,
Senin düşün üşür, benim yüreğim...

Dost'a yürümekti duası O'nun,
Ölüm başlangıcı değil mi sonun,
Diyemeden gitti bir hoşçakalın
Senin yaşın üşür, benim yüreğim...

Yüce dağlar gibi dumanlı başlar,
Gözlerden sel gibi akarken yaşlar,
Uçuyor bir başka bahara kuşlar,
Senin aşın üşür, benim yüreğim...

Ne aşkı bilirlers ne de ermeyi,
Bir dava uğruna gönül vermeyi,
Cennette çiçekler güller dermeyi,
Senin dilin üşür, benim yüreğim...

Bu haldir her pazar bu malı tutmaz,
Rağbeti pek yoktur her kişi satmaz,
Sevgiye saygıya her gönül atmaz,
Senin gülün üşür, benim yüreğim...

Birini görürsün yüksekte uçar,
Gerçekte sadece kendinden kaçır,
Faydasız ne kadar çok da işi var,
Senin fikrin üşür, benim yüreğim...

Geçirdin bitirdin güzel çağları,
Sanma sen yarattın küçük dağları,
Nasıl da bıraktın bahçe bağları,
Senin zikrin üşür benim yüreğim...

Burhan sözü kısa tut ki evladır,
Sözün çoğu elbet başa beladır,
Kalbe deva zikir fikir Mevladır,
Senin yolun ışırdır benim yüreğim...

Burhan Kale

Yüzler

Az kaldı bahara az daha dayan,
Biraz zaman alır dünya işleri...
Ey gönül feryadın figanın duyan,
Yarım bırakır gider güzel düşleri...

Apaydın yüzler gözler yolunu,
Zorluklarla beraber yürür kolaylık...
Ol deyip de O oldursa kulunu;
Yağmurlar saklayamaz o bakışları,
Atların yelelerindeki sıcak kışları...

Burhan Kale

Zeytin Dallarından...

Yeşil bir yaprağım kuru bir dalda...
Rüzgâr eser savrulurum...
Yağmurda ıslanır, güneşte kururum...
Kökümden gelir can suyum...
Ancak bir tırtılın içinden geçince çıkar kanatlarım,
Görünür olur bir nakış ruhumdan...

Gelir o kelebekler uçar başucunda,
Durur karşında, konar omzuna,
Belki de beni sorar sana...
İçindeki sesi dinleme,
Tutma ellerinle,
Bırak uçsunlar göklere
Çünkü onlar bir sana âşıktır bir de yükseklere...

Kelebeklerde kanatlarım,
Göz göz renk ve desenlerim...
Nazarlar dolu üzerim...

Ya içimdeki renklerden ve desenlerden ne haber...
Uçurtmalar yaptığım ümitlerimden ne haber...
Hani renkleri gökyüzümün,
Hani kuşlarımın kanatları,
Ve gök dolu gözleri...
Neden şimdi nedensiz gidişleri,
Habersiz olduğu gibi gelişleri...

Günde dört mevsim neden...
Barış için silahlar!
Savaşa uçuyor barış güvercinleri!
Neden bahçeler bağlar!
Neden tuzak dolu şu dağlar!
Gülmeler yalan!
Zeytin dallarından değil ki uzatılan dallar!
Niçin ağlar hala anne ve babalar!

Uçurtmalarını uçuramazlar mı?
Gökyüzü mü küçük yoksa yeryüzü mü dar?
Nerede bu limanlar?
Bir limana ulaşmaya daha kaç deniz var!
Sonsuz mu bu denizler!
Dümenler mi bozuk yoksa,
Kaptanın mı kılavuza ihtiyacı var!

Hangi kapıyı açsam,
Hangi pencereden baksam
Yine sen çıkıyorsun karşıma...
Doğuyorsun doğudan;
Acılarınla ve yeni doğumlarınla geliyorsun
Acıların yurdundan...

Yoğurmuşsun dertlerini bin bir gece masallarından,

Yüzünden okunuyor,
Gözlerinden okunuyor,
Konuşurken sözlerinden
Susarken dalıp gitmenden okunuyor...

Taşımak kolay mı?
Bir hamal yükü değil ki!
Karanlık bir gece değil ki!
Ya da sert bir kış
Ve ya asırlık bir ömür
Değil ki!
Yükün;
Kaderin,
Acılarıyla yoğrulan
Ve sadece bir damla gözyaşından okunan...

Yine kaderin taşımak bu yükü!
Asır asır...
Mevsim mevsim...
Gece ve gündüz...
Zümrüdü Anka'nın kanatlarında
Saklı yükü...
Kaf Dağı'nın ardında saklı yükü...

Kimi taşır;
Alnı açık,
Kalbi ak pak,
Bir derviş edasıyla taşır...

Bir Mart ayında,
Bırakır Keş Dağı'nda,
Kar tanelerine tutunarak
Uçar gider sonsuzluğa...

Kimi;
Zehir içer,
Dost elinden şeker şerbet içmiş gibi...
Sonsuzluğa yol alırken,
Sırlar bırakır gider
Ardından gelenlere...

Kimi elif, bir dalda,
Boyunduruk boynunda,
Mushaf yerine yüreğini taşıyarak koynunda...
Kalır bir dağın ardında,
Bahara kucak açarken çiçekler,
Mayıs ayında...

Sana kalır yaşamak külfeti,
Bir masal gizemi içinde...
Hayatını çevreleyen gerçeklerin farkına varamadan,
Özgür ve suskun.....

Hoş geldin;
Bilmediğim güzel kokularla bezenmiş
Otuz üçlük tespih tanelerim...
Ya da doksan dokuzluk annemin çektiği...
Veyahut da bin dokuz yüz doksan dokuzluk
Himmeti millet olanların kaderi...

Hoş geldin;
Yüreğime kâğıt kalemim,
Bitmeyen elemim,
Ter ü taze ümitlerim...

Sen de
Hoş geldin;
Gül kokularım
Ve bahara erme özlemim...

Burhan Kale